بسم الله الرحمن الرحیم

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لنډو کيسو ټولګه

ګرمه ګلۍ

ليک
زړګی عليخېل

سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب چاري د ليکوال په حق کې خوندي دي

کتاب	::	ګرمه ګلۍ
لیک	::	زړګی علیخېل
کمپوز	::	زړګی علیخېل
اي مېل	::	alikhailnajeeb@gmail.com
موبائل نمبر	::	03023823974
پوښتې	::	العکراش کمپیوټر ګرافکس
تعداد	::	500
له خوا	::	سبا وون پښتو ادبي ټولنه کوټه
پبلشر	::	ګواړخ پبلي کېشن جناح روډ کوټه
چاپ کال	::	2019ع
بیه	::	150

د موندلو درک : السراج بک سینټر جناح سینټر جناح روډ کوټه

کتاب پلورنځی، ریګل پلازه دکان نمبر ۷ جناح روډ کوټه

ال جان پبلشرز شېراني مارکېټ عبدالستار روډ کوټه

تکتو کتاب کور کاسي روډ کوټه

اباسین کتابونه پلورنځی، مین قصبه کالوني سټاپ اورنګي ټاؤن، نزد قلندري هوټل کراچي

پښتو اکېډمی بک شاپ، پېښور یونیورسټۍ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

تړون

زما د ټولو خواخوږو

یارانو

په نوم چې زما د غم او ښادۍ ملګري دي

زرګی علیخیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

د

سعادت حسن منټو

وسپېڅلي روح ته
چې قلم ئې رښتيا او بربنډ ليکل

زړګی عليخېل

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړ

د زړګي علیخېل..... ماښام خټک 7

مینه او منـنـه 16

(1) کـرمه کـلی 19

(2) وړونـد 24

(3) دنـده 28

(4) خط 38

(5) چـمچه 49

(6) کـمان 54

(7) لاحـاصل بشر 56

(8) لوبـته 62

(9) نخښه 72

(10) ویـلن 75

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زرګي عليخېل د افسانو جنسي حسيات

جنس پخپله يوه لويه موضوع ده او بيا که په نړيواله کچه په عمومي توګه او په ادب کي په خصوصي توګه او بيا په ادب کي هم په افسانه کي خاص الخاص توګه يوه لويه موضوع په هر دور کي پاتي شوې ده. چونکې د دې موضوع د ژوند سره ډېر انتهائي نازک تعلق دی، ولي چي د دې موضوع په اړوند موږ په يو خاص ټولنيز نظام کي د استوګني له سببه خپل اصل هم لا د ريافت کولای شو او دغه رنګه د دې په وسيله د خپل ټولنيز تشخص د پېژندلو او پوهېدلو کومک هم تر لاسه کېدی شي، خو د ټولو نه اول دا خبره ضروري ګڼم چي اول جنس باندي خبره او شي چي جنس دی څۀ شی؟ جنس څۀ ته وائي؟ افسانه او جنسي کلچر څۀ شی دی؟ د جنسي افسانو موضوعات، جنسي رجحانات او روئې، جنسي انحرافات او د داسي افسانو په راتلونکي د اغېز په باب هم خبره او شي چي په دې کتاب کي په افسانو کي موجود جنس، جنسي مسائل او په نفسياتو د پوهي کومک نۀ يوازي تر لاسه شي بلکې بر لاسه هم شي.

په مشرقي ژبو کي جنس په ډېرو محدودو معنو کي راخستی شوی دی. لکه فرهنګ اصفيه کي د جنس د توري معنا ذات، قماش، نوع او صنف دی. هم دغه رنګ په فيروز اللغات کي ئې هم قريباً هم دغه معنې دي. ولي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګرېزۍ په ډکشنرو کې د جنس (Sex) د توري ډېر پراخ او وسیع مفهوم اخستی شوی دی. په "Websters" ډکشنرۍ کې د (Sex) مراد داسې اخستی شوی دی.

ژباړه: یعنې نر او ښځه یا نرینه او ښځینه کردارونو له کبله یا د دوی د کرداري صفاتو له سببه توپیر او هغه ټول ځیزونه د کومو چې تعلق د جنسي اسودګۍ یا د زېږون سره دی. یا په دواړو کې د موجود جنسي کشش سبب وي چې دواړه د یوه بله تقاضا کوي. دغسې اکسفورډ ډکشنرۍ کې د جنس (Sex) وضاحت داسې شوی دی.

ژباړه: په عامه توګه د جنس نه مراد په نر او ښځه کې توپیر یا تمیز دی. خو د جنس د جدید استعمال له رویه د تولید په اعضاؤ کې د دوی د جوړښت او په عمل کې د توپیر یا تمیز په حواله په نر او ښځې کې فرق دی.

د علم سماجیات له رویه په حیاتیاتي بڼه د نر او ښځې توپیر یا تمیز له وجې جنسي رشته یوه سماجي رشته هم وي نو د جنسي ضروریاتو سره د دې تعلق جزوي وي.

ډاکټر ټوني لیک (Dr, Tony Lake) په ډېرو ساده ټکیو کې د جنسي تعلق وضاحت د جنس په حواله څه داسې کوي.

یعنې د جنس نه مراد د نر او ښځې د ملاپ د پاره د اعضاء تناسل د اشتعال او بیا د دغه اشتعال په نتیجه کې د پکاروني عمل ته جنس وائي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـرض مـذکر او مونـث یـا نرینـه او ښـځینه کردارونـو کـي د مشـترکه مخصـوص حیاتیـاتي تعلـق لـرو چـي دې تعلـق ته جبلي تعلق یا جبلت وایو.

ډاکټـر نعـیم احمـد د فرائیـډ پـه حـوالې د جبلـت داسـي تعریف کړی.

جــنس یــو پیدائشــي خلقــي رجحــان دی کــوم چــي د نفســیاتي اعمــالو رهنمــائي کــوي. مــثلاً د حســن جبلــت، ادراک، حافظــه، تفکــر او داســي نــور. پــه رنــګ د نفســي اعمــالو پــه هــدایت او رهنمــائي عضــویه یــو مخصــوص هــدف پـه لـور وړل، جبلـت تـه د یـو داسـي سیند یـا خـوړ سـره تشـبیهه ورکړی کېږي یا شوې ده کوم چي تـل تـر تله پـه خپلو ټاکلو او معینه لارو بهېږي.

د هــر جبلــت څــه نــا څــه مقصــد ضــرور وي. مــثلاً د جنســي جبلــت تعلــق پــه بنیــادي توګــه د نســل د بقــا ســره دی او پــه دې حوالــه پــه انســانانو او ځنــاورو کــي فــرق دی. پــه انسـانانو کـي د جبلـت د کـارروائي تعلـق د نسـل د بقـا سـره سـره د سـماجي عمـل سـره هـم وي. (اګرچـې د داسـي صـورت تعلـق د شـعور او ارادې سـره دی). ولـي ځنـاورو کـي د څـه مقصـد د پـوره کولـو هـیڅ سـوچ نـهٔ وي بلکـې د ځنـاورو جبلـت، بـرائ جبلــت وي. ولــي چــي دوی کــي د جنســي جبلــت د پکــاروني تعلـق د هـیڅ قسـمه سـماجي عمـل سـره نـهٔ وي. د دې نـه مـوږ دا نتیجـه اخـذ کـولای شـو چـي پـه انسـانانو کـي جنسـي جبلـت د مخصوصــو رجحانــاتو تــابع وي او هــم د دې مخصوصــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنسي رجحاناتو له کبله په تمامو انسانانو کې جنسیت (Sexuality) د خپلو سماجي یا ټولنیزو اړیکو او رشتو په حواله د مخصوصو رجحاناتو حامل وي. خو یاده دې وي چې د هیڅ قسمه رابطو یا اړیکو بغیر هم یو نر یا ښځه د جنسي کشش له رویه دوی یو بل ته جنسیت ظاهرولی شي. خو جنس او جنسیت د سماجي رشتو په حواله قابو کولای یا منظم کولای شي. کومو ته چې موږ سکه او ناسکه، خپلې او پردې رشتې وئیلی شو.

په پښتو ادب کې د جنس په موضوع خوړوور کار شوی دی، دا موضوع په نظم کې هم څېړلې شوې ده او په نثر کې هم. په شاعرۍ کې په اولسي ادب کې خصوصاً په ټپه او غاړو کې دا موضوع ځای په ځای څېړلې شوې او چېړلې شوې ده. خوشحال خټک په خپله شاعرۍ کې جنسیات خپله موضوع ګرځولې. حمید بابا هم دا موضوع ځای په ځای په کارولې. غني خان هم د دې موضوع نه کار اخستی. اشرف مفتون هم جنسي موضوع د خپلې شاعرۍ محور ګرځولې او نن سبا ئې ځوان کهول هم پکاروري. چونکې دې وخت زموږ موضوع افسانه ده نو ځکه د جنسیاتو د څېړنې او د حسیاتو د پاره تر افسانې ځان محدود ساتم.

په پښتو نثر کې په ناول او افسانه کې جنسي موضوع پکارولی، په ناول کې ماټو خان د جنسي موضوع یو ښکاره نامه ده. په افسانو کې هم دا موضوع ځای په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای پکارولی شوې چې طاهر افريدی، زيتون بانو، پروين ملال، فاروق سرور، حسينه ګل او داسې نور ئې ښکاره نمونه دي. خو زرګې عليخېل نجيب په اول ځل د افسانو ټولګه کې جنسي حسيات په ډېر جرات، بې باکۍ او د اصلاح په خوځښت کې را نغښتي ټولني ته وړاندې کړې.

د زرګې عليخېل نجيب په دې ټولګه کې ټول ټال لس افسانې شاملې دي چې په يو يا په بله حواله جنسي موضوع په کې زير بحث ده. خو د زرګې عليخېل نجيب د دې افسانو شاته يو اصلاحي پيغام دی. هر ليکوال لکه چې څنګه نوري ستونزې په ټولنه کېويني او د خپل ليک موضوع ئې ګرځوي هم دغه رنګ جنس هم د ټولني يوه ستونزه ده. خو د ټولني د فشار له وجهې پرې څوک قلم نهٔ پورته کوي او ځانونه پرې يا غلي کړي او يا پرې سمجهوته وکړي. خو زرګې عليخېل نجيب د دې ستونزو په موضوعاتو نهٔ ځان غلی کړی او نهٔ پرې سمجهوتې ته تيار دی او چې څه ئې په دې ټولنه کې ليدلي، کتلي، مشاهده کړي او دا هر څه ورته د يو ستونزې په شکل کې را وړاندې شوي نو دهٔ خپل قلم ته من و عن سپارلي او دې ستونزو ته ئې د شاعری يا د ناول بڼه نهٔ ده خپله کړې، بلکې د لنډو کيسو کينوس ئې ورته غوره کړی او دغو ستونزو ته ئې يو داسې افسانوي رنګ ورکړی چې په کيسه کيسه کې ئې ستونزه هم وړاندې کړې او د فن لمن ئې هم نهٔ ده پرې ايښې. ګو چې کله کله ډېر نيغ پرې راغلی خو فنکارانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ریاض کې ئې بیا زر ځان راژغورلی او خبره ئې په اشارو کینایو ته راوړې او د فن په کالو کې ئې خبره په ډېره حسینه پیرایه کې رانغښتې. دا افسانې ګو چې د موضوع له لحاظه خپله معنا تر سره کوي، ولې چې د ادب د قاري د پاره په کې د جنس نه په پورته هم ډېر څه شته.

ګرمه ګلۍ یوه اصلاحي افسانه ده چې د جنس په بنسټ خپله وظیفه تر سره کوي. ګرمه ګلۍ لکه چې د نوم نه ظاهره ده ذو معني افسانه ده. لفظي او باطني دواړه معنې ئې د خوند دي. په دې افسانه کې ښاغلی لیکوال په دوو ذاویو د یو کردار له عمله خپل مقصد ته د رسېدو هڅه کوي او په ډېر ساده باده او واضحه ابلاغ تر دغه سنګمیله ځان رسوي. د دې موضوع که یو اړخ ته ډېره عامیانه ده ولې په باطن کې ډېره باغیانه ده او د دې افسانې دغه باغیانه عمل ئې د یو کردار "خاني" د منفي مشغوله نتیجه ده. په دې افسانه کې وینه ورکول، انجکشن او ګرمه ګلۍ هغه علامتونه دي چې که یو پلا د مرض او د مریض د صحت او د ژوند منلي او کوټلي اسباب دي نو بل اړخ ته د دې انجکشن یا د ستني غلطه او نا مناسبه پکارونه او په ګرمه ګلۍ کې ټولنیز مریضانو ته د خپلو رګونو نه د هغوی رګونو ته د وینو انتقالول په خپله ځان انتقال ته سپارل دي. په دې افسانه کې ستن یا انجکشن یو داسې ژوندی علامت دی چې که یو پلا مړي رغوي نو بل پلا د ژوندو نه مړي هم جوړوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړوند یو علامتي افسانه ده. خو علامات ئې ډېر ګونجلک نهٔ دی. ابلاغ په کي شته. دا افسانه په نفسیاتو او جنسیاتو اړانه ده. دا افسانه د حسیاتو سره تعلق لري. دا افسانه د وړوند په حسیاتو بحث کوي. د وړوند د بصر د نشتوالي له کبله د سماعت تېز والی یو په دوه شي او هغه د ځیزونو پېژند ګلو د هغه د آواز نه په ښه طریقه کولی شي. دا افسانه هم په باطن کي اصلاحي افسانه ده چي پرده د ړانده نه هم کول پکار دی. که هغه دي نهٔ ویني نو تهٔ خو ئې ویني. د دې افسانې ابلاغ ډېر واضحه دی. هیڅ پیچیدګي په کي نشته. تر څه حده طنز او مزاح هم په کي شته چي د اصلاح اړخ ته اشاره کوي.

دنده افسانه یوه ساده او روانه افسانه ده. د موضوع لحاظ سره زړه ده. موضوع ئې موښلې ده او په دې موضوع یا د دې سره تړلې بلا افسانې لیکلي شوي. ولي د دې افسانې موضوع اصل ټرننګ پوائنټ د درېیم ګړي ده. په دې افسانه کي ستونزه د غلط سوچ او د غلط اپروچ ده. په ښځي د بدګمانۍ اظهار دی او د نر کردار ته په مخ یوه زورداره څپېړه ده.

خط، دا کرداري او مکالماتي افسانه ده. دې موضوع ته ورته ډېري افسانې په نورو ژبو کي لیکلي شوي، ډرامې او فلمونه هم جوړ شوي، په پښتو ادب کي د خطاطی او بیا د جینی ورسره اړیکه یوه نوې تجربه ده. ښه افسانه ده او د ډېل پارټ لکه چي اوله تجربه وي. په پښتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادب کې د تجسس نه ډکه افسانه ده خو د انفرادي مشاهدو او تجربو یوه داسې بېلګه ده چې هرچاته اپیل کوي.

چمچه افسانه د ټولنې په اجتماعي سوچ طنز دی. او اختتام ئې تکل ته ورته دی. خو که یو پلا د اسد خود کلامي دا افسانه خونده وره کړې ده بل پلا تکل ته ئې هم ورته کړې ده. خو افسانوي رنګ ئې بیللی نهٔ دی. د افسانې خواږه په کې تر آخره ځان ښودنه کوي.

ګمان، په دې افسانه کې تلوسه کمه ده، خو دا افسانه د رئیلیزم یا حقیقت نګاری داسې یوه بېلګه ده چې د داسې ستونزو په بیا بیا مورږ په ټولنه کې مخ کېږي خو د صنفي امتیاز له وجهې په ټولنه کې هر سړي په داسې ستونزو ځان غلی کړی وي. باوجود د دې چې د حقیقت نه هر سړی خبر وي، ولې د یو بل سره ئې د وئیلو جرات نهٔ شي کوی او دا افسانه د یو داسې حقیقت ښکارونه کوي.

لا حاصل بشر، دا اصلاحي افسانه ده. په دې افسانه کې په جنس کې د اصلاح هڅه ده. مکالماتي افسانه ده او په زور دارو مکالمو اډانه لري.

لوبته، ښه افسانه ده خو پیغام ئې د علامت یا د تخلیقیت په ځای ډېر نیغ دی او د فني په ځای اصلاحي دی. ښه افسانه ورته په دې وایم چې که ظاهره په کې جنس دی نو پټه په کې د انس اصلاح هم ده.

نخښه، یوه عامه ساده او سوچه افسانه ده. په کردارونو اډانه لري. په ټولنه طنز دی. د کردارونو کمزوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کې ښودلې شوې ده چې د نر او د ښځې په بې اعتمادۍ بنیاد لري.

ویلن، یوه اصلاحي افسانه ده. په ټولنه خصوصاً په ځوان کهول طنز دی او د نننۍ په پښتو فلمي کلچر هم یوه نیوکه ده چې ځوان کهول بې لارې کوي بلکې ډېر ئې بې لارې کړل.

الغرض په دې کتاب کې ټولې افسانې چې حوالې ئې ما راخستې، د دې مقصد په ټولنې کې جنسي رجحانات او روئې په ګوته کول دي او د اصلاح هڅه کول دي. زما په خیال د دې نه دي هرګز څوک دا معنا نهٔ اخلي چې ګڼې د دې نه د لیکوال خدای مهٔ کړه د فحاشۍ اړخ ته د ټولنې د بوتلو هڅه ده. دا هم لکه د نورو ستونزو یوه ټولنیزه ستونزه ده چې د یوې داسې غټې تناکې په شکل کې موجوده ده چې د ټولنې په رګونو کې له درده څړیکې وهي او دغه تناکې ته زرګۍ علیخېل نجیب د یو سماجي ډاکټر د قلم څوک تېره کړې او نو او زوی ترې راباسي او صفا سوتره کوي ئې. چې یوازې مریض پرې نهٔ ښه کېږي بلکې د ټولنې د خالصې اصلاح د پاره ترې ټوله ټولنه صحت یابه کېږي.

مننه

ماښام ختک ایډوکیټ
فرید چیمبر، کراچۍ
18-09-2019

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه او مننه

د خدای پاک په فضل او احسان او د ملګرو پښتنو په ډاډ او مرسته دا ده د خوږې پښتو په چوپړ کې د ریمه د لنډو کیسو ټولګه ستاسو مینه والو ترلاسو دروسېده. د لوی متعال څښتن ډېر زیات شکر ګزار یم چې د خوږې پښتو و چوپړ ته ئې درولی یم.

د هرې ژبې ادب د هغه د تخلیقي ادب د لارې پېژندل کېږي. ژبه هلته بډایه کېږي چې په کومه ژبه کې د تخلیقي ادب پنګه درنه وي. زما په فکر په پښتو ادبیاتو کې د کیسه ایز ادب صنف د شاعرۍ د صنف په مقابله کې ډېر کم تخلیق شوی دی. زموږ د عصر لیکوالان ډېر کم د کیسه ایز ادب خوا ته توجه ورکوي، د شعر په میدان کې پیاوړي دي خو د کیسه ایز ادب په میدان کې بیا خال خال لیکوالان لګیا دي زیار کاږي. باید موږ د شعر د تخلیق سره سره د کیسه ایز ادب خوا ته هم توجه وکړو او خپله خوږه پښتو د نورو ګاونډیو مترقي ژبو په کتار کې ودروو.

د دې ټولګې پر لنډو کیسو څه تبصره کول نهٔ غواړم، د ښو او بدو پرېکړه ئې ستاسو پر علمي نظر پرېږدم، خدای دې وکړي چې ستاسو ادبي تنده درماته کړي او د پښتو کیسه ایز ادب په لمن کې یوه ګټوره اضافه وګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته به زۀ د هغو ملګرو مننه خپل فرض وګڼم چا چې په دې ټولګه کې خپل تر وسه څه نا څه ونډه شریکه کړې ده.

زړۀ ته راتېر، د تکل د دنیا نو موړې څهره، زما ادبي ملګری او ډېر خوږ انسان ښاغلي ایډوکېټ ما ښام خټک صاحب یو جهان مننه کوم چې د دې ټولګي پر متن ئې خپله علمي رایه له تاسو سره په تحریري توګه شریکه کړه. هم دی ؤ چې د دې ټولګي د لنډو کیسو پر نفسیاتو پوهېدی. یو ځلي بیا ئې د زړۀ له کومي مننه کوم. الله دي د دۀ نېستي پر موږ نۀ راولي. قلم ئې نور هم تاند او بهاند غواړم.

یاران به بیا سره یاران وي
غماز کمبخته هسي زړونه بدوینه

زما یاران.... د خدای په فضل دي خو بې شمېره او خدای دي ئې راته ژوندي او ګړندي لري، د خپلو ټولو خواخوږو یارانو مننه کوم چې ماته هر وخت ډاډګیرنه راکوي، ما د پښتو ژبې و چوپړ ته هڅوي، خدای دي دوی تل آباد، خوشحاله او ښاد لري.

د سباوون پښتو ادبي ټولني کوټي صدر ښاغلي عباس شاه مخلص هم زښته مننه کوم چې د ټولني د اړخه ئې دا ټولګه خپره کړه.

په آخر کې زۀ د ګران، خوږ او پر پښتو مئین ملګري **محمد نسیم خان توخي** د زړۀ له کومي مننه کوم چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرمه کلی   زړکی علیخېل

د دې ټولګي مالي لګښت ئې په ورين تندي پر ځان ومنلی او دا ټولګه ئې د چاپ په ګېڼه ښائسته کړه. خدای دي داسي پر پښتو مئين ځوانان تل ژوندي، آباد او خوشحاله لري. آمين.

نور تاسو و کتاب لوستلو ته پرېږدم. والسلام

ستاسو

زړکی علیخېل

سهېلي پښتونخوا کوټه

19-09-2019

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرمه کلی

زموږ د کلي د هديرې په غېږ کې چې په ټوله سيمه کې لويه هديره ده، ډېر تنکي ځوانان په خواږه خوب ويده دي. څوک په بدی کښې، څوک په خدائي مرګ، څوک په ايکسډنټ کې او څوک بيا په داسې جهاد کې له منځه تللي چې هغه د خپل نسلي ورور په خلاف روان دی دوام لري، او دې هديرې ته ئې مړي راوړي او په کې ئې ښخ کړي دي. نن چې زۀ په دې لويه هديره کې چې يو اوږد او په سلګونو کلونو تاريخ هم لري کوم قبر ته ناست يم دا د تنکي ځواني مرګ "خاني" قبر دی. د قبر په کتبه ورته خپلوانو ليکلي دي "ځواني مرګ خانی" . نن مې زړۀ غواړي چې ځواني مرګ خاني ته د مغفرت ډېرې دعاوې وکړم.

زۀ او خانی د وړوکوالي ملګري وو. په سکول کې د لومړي ټولګي څخه بيا تر لسم ټولګي پورې، په محله کې هم سره ګاونډيان، زموږ د دواړو مېندې لکه سکه خوېندې داسې سره ملګرې وې.

خاني کله هم له ما او ما له دۀ، د زړۀ حال نۀ وُ پټ کړی. تېر کال خانی ډېر سخت ناروغه شو، ډېر دارو درمل ئې ورباندې وکړل، خو د روغتيا پر خوا ئې ګام نۀ اخستی. د دې ناروغی له مخه خانی له تېرو درو مياشتو څخه و ښار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته روږد شوی ؤ. پلار ئې ښه پیسه درلوده، لوی کاروباري سړی ؤ، د خاني سره د پیسو کمي نهٔ وه، هره ورځ به ئې ځان ښه تیار کړو او ښار ته به روان شو.

د خاني عمر دا وخت اوولس (۱۷) کاله ؤ. خامه ځواني ئې وه، د ځوانۍ توده وینه ئې په جوش کې وه، د فیشن ډېر شوقي ؤ، ما خو هیڅ کله هم دی په داسي غلطو لارو نهٔ ؤ لیدلی چي په هغه کي ځوانان د خپلي ځوانۍ او ګرمي ویني د لاسه ښکېږي او دویمه دا چي په خاني کي یو بل خصوصیت دا هم ؤ چي هغه به هر ضرورت مند ته د خدای د رضا د پاره وینه ورکوله، ولي چي د دهٔ د ویني ګروپ -O (او، نیګیټیو) ؤ چي دا وینه د ډېرو کمو خلکو وي.

ناروغي ئې ورځ په ورځ زیاتېدله، ټول وجود به ئې دړد کولو، مړهٔ تبه ئې په وجود کي خوره وره وه، یوه ورځ د خاني مور زموږ کور ته راغله او په ژړغوني لهجه کي ئې راته ووئیل چي

"زویه! تهٔ خو خاني یو ډاکټر یا ملا ته ورښکاره کړه، ورځ په ورځ ئې وجود ویلېږي، ستا خو هره خبره مني".

ما په جواب کي ورته ووئیل چي "ضرور، زهٔ به نن نن دی و یو ښه ډاکټر ته ښکاره کړم".

مور ئې بېرته په سرو سترګو ولاړه. زهٔ هم لږ ساعت وروسته د کوره ووتم او د خاني کور ته ورغلم. خانی په کور کي په خپله کوټه کي پر پلنګ پروت ؤ. ما قانع کړو چي ډاکټر ته ځو، دهٔ هم څه ضد ونهٔ کړ، په هم هغو بوی ناکو جامو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کـي راسـره روان شـو، دواړه زمـا پـر موټرسـائيکل کښېنسـتو او د ښار په خوا روان شو.

زمـا يـو ملګـرى چـي پـه يـوه پرائيويـټ هسـپتال کـي د يـو نومـوړي فزيشـن ډاکټـر سـره اسسـټنټ ؤ هغـه تـه ورغلـو. هغـه زمـوږ ډېـر ښـه هرکلـى وکـړى، د خـاني د پـاره ئـې جـوس او زمـا د پـاره ئـې شـنې ترخـې چـاى را وغوښـتې. پـر ډاکټـر صـاحب ډېـر زيـات رش ؤ، خـو د ملګـري پـه برکـت مـوږ تـه ډېـر زرواررا ورسـېدى. ډاکټرصـاحب ډېـر خـوږ انسـان ؤ، د خـاني وکېفيـت او حالـت تـه چـي ئـې وکتـل نـو يـو څـو پوښـتني ئـې ځنـي وکـړې. بيـا ئـې دوه ټيسـټونه را وليکـل چـي "دا ټيسـټونه وکـړئ او بيـا ئـې ماتـه ښـکاره کـړئ". مـوږ د ډاکټـر د کـوټې څخـه را ووتـو، راغلـو ليبـارټرۍ تـه، هلتـه ئـې د خـاني څخـه تقريبـاً لـس سـي سـي وينـه وايسـتله او مـوږ تـه ئـې د نـيم سـاعت انتظـار کولـو ووئيـل. مـوږ بېرتـه د هغـه ملګـري خـوا تـه راغلـو چـي د ډاکټـر صـاحب اسسـټنټ ؤ. نـيم سـاعت مـو د آخـوا دې خـوا مجلسـونه وکـړل، ملګـري مـي راتـه ووئيـل چـي "زۀ ځـم د خـاني ټيسـټونه راوړم". هغـه د ليبـارټرۍ خـوا تـه ولاړى، لـږ سـاعت وروسـته بېرتـه راغـى، د ټيسـټونو رپـورټ ورسـره ؤ، مـوږ ئـې ډاکټـر صـاحب تـه وروسـتو، ډاکټـر چـي د خـاني رپـورټ وکتـى نـو ئـې ووئيـل، "دومـره خـاص کيسـه نـۀ ده، سـتا د هډو تبـه ده، خـداى بـه دي ښـه کـړي". بيـا ئـې پـر پرچـې دوا ليکـل پيـل کړو "هـا دا واخلـه، پـر وخـت ئـې ورکـوئ، پرهېـز دي بالکل نۀ کوي، زړۀ د خلاصه دي هر شي خوري".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ هم را ولاړ شو د ډاکټر مننه مو وکړه. چې څنګه وتلو نو ډاکټر صاحب پر ماږغ وکړی. "ځوانه! تهٔ ودرېږه". خاني ته ئې ووئيل چې "تهٔ دباندې کښېنه، زهٔ دهٔ ته ستا د پاره يوه دوا ورليکم". خانی او زما ملګری دواړه دباندې ووتل، ډاکټر ماته د کښېنستو اشاره وکړه، زهٔ پر چوکۍ ډاکټر ته مخامخ کښېنستم. ډاکټر په افسرده لهجه کې راڅخه وپوښتل "دا ځوان ستا څهٔ دی؟".

"ډېر نږدې ملګری مې دی"

"ستا د ملګري ايډز دی"

"ايډز؟". له ما ئې لارې ورکې کړې، نهٔ پوهېدم چې دا ئې څهٔ راته ووئيل.

"هو، ايډز"

"لاکن ډاکټر صاحب! خانی خو ډېر شريف او خانداني ځوان دی". دهٔ خو هره څلورمه مياشت د خدای د رضا د پاره وضرورت مندو خلکو ته وينه ورکوله، نو بيا څنګه کېدای شي چې دی......

"ايډز نهٔ شرافت ګوري او نهٔ خاندان، او دا هم کېدای شي چې دهٔ چې کوم وخت آخري ځل وينه ورکوله نو هغه وخت د وينې سرنج استعمالي شوی وي، د هغه څخه هم دا مرض خوربږي. لحاظه تاسو د دهٔ پوره پوره خيال وساتئ، د دهٔ سره بېخي لږ وخت دی، که وو ايم نو زيات نه زيات شپږ مياشتې، تاسو دی د دهٔ په ناروغي مهٔ خبروئ کنې په شپږو ورځو کې به سترګې پټې کړي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ را ولاړ شوم، د ډاکټر څخه د رخصت اخستلو بغير د دۀ د کوټې څخه را ووتم. خانی مخامخ پر يوه چوکۍ زما په انتظار ناست ؤ. زۀ چي ئې څنګه وليدم نو را ولاړ شو. موږ دواړه د هسپتال څخه د باندي را ووتو، په يوه ميډيکل کي مو دوا واخسته، موټر سائيکل مو د سټينډ څخه را وباسی او پر کښېنستو. په دې وخت کي خاني راته ووئيل چي

"ياره! زۀ و تاته يوه لاره د رښئيم پر هغه د رځه".

ما هم ورسره ومنله، د دۀ پر را ښوولې لاره روان شوم. کله په يوه ګلۍ کله په بله ګلۍ کښي، آخر يوې تنګي ګلۍ ته برابر شوم، خاني وئيل چي "پر د غه تنګه ګلۍ د رځه خو لږ په کراره کراره". زۀ هم په دې تنګه ګلۍ کي روان شوم. د ګلۍ د هر کور يا بيا دويم يا درېيم کور په مخ کي يوه زنانه به ولاړه وه. موږ ته به ئې ډېر په مينه او ځير ځير کتل. آخر له دې ګلۍ ووتم. خاني په مسکي کي راته ووئيل چي "تاته د ر معلومه ده دې ګلۍ ته څۀ وائي؟"

"نا". ما په جواب کي ورته ووئيل.

دۀ په مسکي او رازداره انداز کي راته ووئيل " دې ګلۍ ته ګرمه ګلۍ وائي".

زۀ د خاني په جواب او د دۀ په ناروغۍ پوهـ شوم چي دی څنګه او له کومه ناروغه دی. لاکن هغه وينه چي خاني به هره څلورمه مياشت د خدای د رضا د پاره ورکوله.. هغه؟

○○○○○○

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړوند

د خالقداد عمر اوس د پرشو کالو ته رسېدی، په سترګو وړوند، لاکن په صحت ښه برابر ؤ.

خالقداد د کوندې مور یوازینی زوی ؤ. دوې مشري خوېندي ئې وې چې هغه هم ود شوي وې. په شل کلني کي اکا (تره) ورله خپله لور ورکړه، خو د یو کال تېرولو وروسته هغه د خدای په کار شوه. خالقداد قسم وکړی چې دی به بل وادهٔ ونهٔ کړي. قسم ئې پر خپل ځای، خو دې وړوند ته چا خپله لور او خور ورکوله، هغه خو اکا ئې ؤ چې د دهٔ سره ئې دا ښېګړه کړې وه.

د خالقداد سترګي د وادهٔ څخه دوه کاله مخ کي د موټر په یو ایکسېډنټ کي زخمي شوي وې. ډاکټرانو ورته آپریشن کړې، د آپریشن کولو وروسته د خالقداد د سترګو څخه چې پټۍ لېري کړل شوې نو د خالقداد په سترګو د تیارې پردې پرتې وې. خالقداد ډېر زیات غمګین شو. ډاکټرانو ورله تسلي ورکوله چې دا تیاره به په کراره کراره په رڼا بدلېږي. خالقداد هم توري چشمې سترګو ته واچولې او په یوې نرۍ لکړه ئې ژوند پیل کړو. اوس نو د وړوند توب ئې اتهٔ کاله وتلي وو. خالقداد په لکړه دومره اموخته شوی ؤ لکه یو بینا کس چې په لاره او علاقه کي بلد وي.

خالقداد د خپل کلي څخه لېري د غرهٔ په دامان کي د تربرونو کلی درلود. په دې تربرو کي ئې و یوه تربور ته مشره خور ناسته وه. کله نا کله به د خور حال احوال ته ورغی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنه به ئې پر وکړه، بېرته به چا تربور خپل کلي کور ته راوستی.

دا ځل په دامان کلي کې د خالقداد د یوتربور د لور وادهٔ ؤ. د دهٔ و ټوله کورنۍ ته ست شوی ؤ. دهٔ هم غوښت چې ولاړ شي، خو خېر د کور د نورو ښځینه او نرینه وګړو سره وادهٔ ته ولاړ ی.

ښه د یخ شپې او ورځې وې، دوی د وادهٔ څخه یوه ورځ مخ کې لا ولاړو. خالقداد ډېر شوخ ؤ، ښې ګپې ئې کولې، د ځوانانو سره ځوان او د سپین ږیرو سره سپین ږیری ؤ. په ښځو کې چې به کښېنستی نو هغو به هم خوا نهٔ بدوله. ولې چې خالقداد وړوند ؤ، ښځې ئې نهٔ لیدلې. د ښځو به که مخ پټ ؤ که ښکاره که به ئې سر لوڅ ؤ که پټ د خالقداد په مخ کې ورته هیڅ مسئله نهٔ وه.

خېر د وادهٔ کار ؤ. خالقداد د خور سره د حال احوال په نیت لکړه په لاس کې د یو ماشوم په مرسته د ښځو خوا ته ورغی. خور ئې ډېره خوشحاله شوه. زر زر ئې په برنډې (برآمدې) کې ورته نیالي اواره کړه او مشر ورور ئې پر کښېنوی. د کور په غولي کې تنکۍ تنکۍ انجوني لګیا وې اتڼ ئې کوی. دهٔ هم پر دریا او غاړو خوند اخستی ؤ. توري چشمې ئې په سترګو وې، د اتڼ په خوا متوجه ؤ، خور ئې ورته چای راوړې، د چای پیاله ئې په لاس کې ورکړه، دهٔ هم د چای او غاړو څخه دوه چند خوند اخستی ؤ.

په دې دوران کې یوه ځوانه او ډېره ښائسته ښځه د درو میاشتو ماشوم په غېږ کې راغله د خالقداد په مخ کې چار

(c) ketabton.com: The Digital Library

زانو کښېښسته. هغه د خالقداد د خور د لېوره لور وه چې دې ښادي ته راغلې وه. هغه خبره وه چې خالقداد وړوند دی. ماشوم ئې په غېږ کې پرې باسی، خپله لمن ئې راپورته کړه او ماشوم ته ئې شيدې (پۍ) ورکول پيل کړو. دا خالقداد ته مخامخ ناسته وه، د خالقداد د ناستې انداز داسې ؤ چې دی د اتڼ خوا ته متوجه دی. ښځه د يوې بلې ښځې سره په ګپه اخته شوه، هلته ماشوم خپلې شيدې رودلې، په دې وخت کې د خالقداد کېفيت لږ بدل غوندې شو. پر تندې ئې خوله راغله. د ښځې ورته پام شو، زر ئې پوښتنه څنې وکړه چې "خالقداده! څۀ در وشو، خېر خو دی؟"

خالقداد زر ځان سره راټول کړی وې وئيل "هيڅ نۀ، هسې مې لږ ګرمي وشوه".

"په دې يخ کې دې ګرمي وشوه، طبيعت خو دې سم دی". ښځې بيا څنې وپوښتل.

"تۀ داسې وکړه چې يو ماشوم را وغواړه چې ما هلته د سرېو ځای ته بوزي، دلته مې ساه تنګېږي". خالقداد ورته ووئيل او خپله لکړه چې د دۀ سره په څنګ کې پرته وه په ټېرولو را پورته کړه او ولاړ شو.

ښځې هم نږدې ولاړ ماشوم ته ووئيل "راشه دا ماما د لاسه ونيسه او د باندې ئې د سرېو ځای ته بوزه، هله شاباس".

خالقداد چې کله د هغې ناستې ښځې څنګ ته تېرېدی نو ئې سر کښه نيولی ؤ. په کراره کراره د کور څخه د باندې ووتی. ماشوم ته ئې ووئيل "ما د سرېو ځای ته مۀ بيايه، لږ لېرې د ساره ګشت د پاره مې بوزه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشوم هم هوښیار ؤ، د اتو یا لسو کالو ؤ، خالقداد ئې د کوره ښه لېرې بوتی. خالقداد ماشوم ته ووئیل چې "بس ته اوس ځه، زۀ به یا خپله ځم". ماشوم هم دی هلته پرېښووی او د کور په خوا ئې ځنې منډه کړه.

خالقداد چې کله پوهـ شو چې ماشوم نشته، لکړه ئې یوې خوا ته وغورځوله.... واګې ته ئې لاس کړی.... د تشو بولو په بهانه...... په دوو تلو کښېنستی او چشمې ئې له سترګو....... لېرې کړې.

○○○○○○

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنده

د پنځویشت کلني نازو د واده دوه کاله کېدل. د ېرش کلن خاوند قیصر ئې په یوه پرائیویټ سیکیورټي ګارډ کمپنۍ کې کار کوي. نازو تعلیم یافته وه، ښه کارنده وه. د جامو ګنډلو هنر ئې په لاس کې درلودی. خاوند قیصر بیا پرائمري فیل او د لاس د خوارۍ نهٔ ؤ. د سیکیورټي ګارډ په کار کې به ټوله ورځ د دفتر مخ ته ناست ؤ، دوولس ګهنټې به ئې ډیوټي کوله، دهٔ غوښتی هم داسې کار چې ټوله ورځ ناست وي.

دوی چې په ښار کې په کومه محله کې اوسېدل د هغې محلې زیاتره نر او ښځه سهار د خپلو کارو پسې وتل او مازدیګر به راتلل. په دې محله کې یوه ښځه چې نوم خو ئې چا ته نهٔ ؤ معلوم خو ټولو به ورته باجي وئیل اوسېده. دې ښځې په این، جي، او کې کار کوي. د دې باجي ادارې په کوم کې چې دې کار کوي دې ته په یوه بله محله کې د ښځو د زدکړې او ورسره د خیاطۍ یو سینټر خلاص کړی ؤ. باجي به د دې دواړو محلو و ښځو ته د عصري تعلیم سره سره د خیاطي زده کولو کورس هم ورکاوی. بیا چې به کله ښځو دا هنر تر لاسه کړی نو به ئې په آخر کې یو ستائنلیک(سرټیفیکټ) او یو د جامو ګنډلو مشین ورکړی چې دوی مخته په ژوند کې د خپلې کورنۍ مالي ستونزې پر اواري کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باجي او نازو ښه علیک سلیک او تلل راتلل ؤ. باجي د نازو د هنر څه خبره وه. هغې به هر وخت نازو ته وئیل چي "تهٔ د دې هنر څخه خپله پېشه ولي نهٔ جوړوې؟" نازو به انکار کولو او د قیصر په آمدني به ئې شکر باسی.

یوه ورځ باجي و نازو ته مشین راوړی، باجي نازو ته ووئیل چي "تهٔ دا مشین درسره کښېږده، دلته په خپل کور کي کله نا کله جامې ګنډه، زهٔ به و ښځو ته ووایم چي هغوی دي په تا خپلي جامې ګنډي". نازو خو اول ورته انکار وکړی، بیا ئې د باجي په ډېر اصرار هو وکړه او مشین ئې کښېښوی.

ورځي او شپې تېرېدې، خاوند قیصر هم ډېر خوشحال ؤ چي اوس د کور ګزران ډېر ښه روان دی. نازو هم د ښځو جامې جوړولې او ډېر اعلی ګنډل به ئې کاوی.

یوه ورځ د باجي سره یوه بله ښځه چي ډېر سینګار ئې کړی ؤ او په عمر پخه معلومېده راغله. د خبرو څخه داسي ښکارېده چي دا به ډېره شتمنه وي. پنځه جوړې جامې ئې و نازو ته ورکړې چي "دا په نوي نوي ډیزائنو کي را جوړي کړه. بیعه به ستا د مرضۍ وي". نازو هم "سمه ده" ورته ووئیل. باجي او ښځه بېرته ولاړې، نازو هم کښېنسته، بیاتي او ناپ ئې ورباندي راواخستی.

د قیصر د کور دباندي مخامخ پر تړه هر وخت دوه کسان ناست وو. په هر روان او را روان کس کي به ئې چرت وهی او بیا به ئې پر هغه خپل مجلس تازه کوی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په یوه هفته کې ئې پنځه سره جوړې جامې ور وګنډلې. ښځه هم راغله، جامې چې ئې ولیدلې نو ئې ډېرې زیاتې خوښې شوې.

"څنګه چې باجي وئیلي وُ له هغې هم زیاته کارنده ئې، ها دا واخله ستا حق". ښځې د پرس څخه دوه د شنه زریانو نوټونه را وایستل او نازو ته ئې ونیول. نازو هم هغه پیسې څنې واخستې. ښځې خپلې جامې واخستې او د روانېدو د پاره ولاړه شوه. چې کله ئې رخصت اخستی نو ئې نازو ته ووئیل چې "سبا به زما ډرائیور راشي او تاته به یو څو نوري جامې د ګنډلو د پاره راوړي". د دې خبرې کولو سره روانه شوه. نازو نن ډېره خوشحاله وه، ولې چې دې نن یو په دوه پیسې ګټلې وې.

په دا سبا د کور دروازه وټکېده، نازو د کور د ننه څخه بږغ ورباندي وکړو "څوک؟"

"دا جامې واخله میډم را استولي دي". د دباندي څخه بږغ وشو.

نازو ورغله، مخ ئې پټ کړی، دروازه ئې لږ خلاصه کړه او جامې ئې څنې را واخستې. بېرته ئې دروازه بنده کړه او کوټې ته راغله.

هفته تېره شوه، د کور دروازه وټکېده. نازو د ننه څخه بږغ وکړی "څوک؟"

"هغه د میډم جامې که جوړې شوې وي را ئې کړه"

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازو پوه شوه چې د ميډم ډرائيور دی نو ئې جامې په يوه کڅوړه کې واچولې او د دروازې په خوا روانه شوه. مخ ئې پټ کړی، دروازه ئې لږ خلاصه کړه او کڅوړه ئې په يوه لاس ور وباسله. ډرائيور کڅوړه څني واخستله او پيسې ئې ورکړې.

"هغه ميډم وئيلې چې په کور کې يو څه زناني او ماشومان دي، د هغو جامې جوړول دي، که تاسو زما کور ته د لږ ساعت د پاره راشئ، ناپونه واخلئ نو ستاسو به ډېره مننه وي".

"زما کور يکړ دی، زۀ د خپل خاوند څخه پوښتنه کوم، تۀ سبا راشه". نازو په جواب کې ورته ووئيل.

"هغه ميډم وئيلې که ستا د موبائل نمبر وي را ئې کړه". ډرائيور د ميډم بل پيغام هم ورکړی.

"سمه ده، تۀ و درېږه زۀ ئې درته را اخلم". د دې جواب سره نازو خپلې کوټې ته ولاړه، پر يو کاغذ ئې خپل د موبائل نمبر وليکی، بېرته دروازې ته راغله، هغه کاغذ ئې ډرائيور ته ورکړی، ډرائيور په ګاډۍ کې کښېنستې ولاړی. نازو خپلې کوټې ته راغله. دباندې ناست کسانو دا ټوله کيسه وليدله او خپله ګپه ئې پر تازه کړه.

"ياره دا ښځه ماته سمه نۀ معلومېږي، تۀ ګورې نۀ چې هره ورځ يو څوک نه يو څوک ورته را روان وي. کله اين، جي، او واله باجي کله ميډم زليخا او دا ګاډۍ واله خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هــره ورځ را روان دی، یــو شــی نــه یــو شــی بــه ئــې ورتــه را اخستی وي".

"هـو یـاره، زمـا هـم لـږ لـږ شـک پـر راځي.خاونـد ئـې تولـه ورځ د خپلـي غریبـۍ پسـې ورک وي، دا هـر سـهار د کـوره وزي، لیاقـت بـازار چـوړي ګلـۍ تـه ځـي، تاتـه خـو معلومـه ده چـي چـوړي ګلـۍ څنګـه ګلـۍ ده؟ آښـه دا ییـا بلـه چـي ځـان ئـې ښـه سینګار کـړی وي خـو زمـوږ پـه مـخ کـي پـه پټـه پرده کي ځي". دا خبره دویم کس په طنزیه انداز کي وکړه.

پـه دا سـبا نـازو قیصـر نـۀ کـړی خبـر. خـدای خبـر چـي هېـر ئـې شـو کـه ئـې پـه کسـته داسـي وکـړل. د وېـري کـه لـه ډېـر اعتبـاره چـي خاونـد بـه مـي هـیڅ نـۀ راتـه وائـي. د میـډم د ډرائیـور سره د میډم پـه ګـاډی کـي پـه پټـه پـرده د شـا پـه سیټ کـي کښېنسـته او د میـډم د کـور پـه خـوا روانـه شـوه.د نـازو هغـه دوو کسانو ته هیڅ پام نۀ ؤ چي دې ته ئې په کوم نظر کتل.

دوا ړه کسـا ن نـن ییـا د قیصـر د کـور تـر مـخ پـر تـړه ناسـت وو. دوی ولیـدل چـي نـازو پــه ګــاډی کــي کښېنســته او روانــه شـوه. یـو کـس و آبـل کـس تـه ووئیـل چـي " مـا نـۀ درتـه ووئیـل چـي دا سـمه ښـځه نـۀ ده، هغـه ده د میـډم زلیخـا پـه ګـاډی کـي د هغې د ډرائیور سره ولاړه".

دویـم کـس پـه جـواب کـي ورتـه ووئیـل "هـو یـاره! مـا خـو دومـره شـک نـۀ ؤ وربانـدي، لاکـن دا خـو د محلـي ګنـد وختـه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی دا خبري کولې چې قیصر د یوې خوا څه سر پر ځړېدلی، مخ تک ژړ، په درنو درنو قدمونو راغی د کور دروازې ته ودرېدی. د کور پر دروازه کولف راځوړند ؤ. حیران شو چې دا کولف بیا څنګه؟ په دغه سوچ کې ؤ چې پر تره ناست کسانو کې یو کس پر بږغ کړل. "وروره! ستا ښځه پر کور نشته، هغه د میډم زلیخا په ګاډۍ کې کښېنسته او خدای خبر چېري ولاړه"

"ولاړه؟" د ځان سره ئې ووئیل او شرمنده هم شو. دواړه کسان ورته را پورته شول، نږدې ورته راغلل، یو کس ورته ګویان شو "وروره! دا محله د شریفو خلګو ده، دلته دا دندې نۀ چلېږي"

"دندې؟ څنګه دندې؟ زۀ پوهـ نۀ شوم". قیصر په حیرانتیا کې ځني وپوښتل.

"ځان مۀ اچوه، تۀ وائې مونږ نۀ پوهېږو چې ستا ښځه کومې دندې کوي"

"تاسو غلط پوهـ شوي یاست، زما ښځه داسې نۀ ده" قیصر په جواب کې ورته ووئیل.

"که ستا ښځه داسې نۀ ده نو هغې د میډم زلیخا سره څۀ تعلق دی" دویم کس ځني پوښتنه وکړه.

"میډم زلیخا؟، زۀ میډم زلیخا نۀ پېژنم او نۀ زما د ښځې د هغې سره څه تعلق دی" قیصر بیا په حیرانتیا کې په جواب کې ورته ووئیل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"میډم زلیخا هغه ښځه ده چې په دې ښار کې د لویو لویو خلکو جنسي هوس و سړېدو ته ښځې سپلائي کوي. پخوا هغې پخپله دا دنده کوله، اوس د عمر په تېرېدو سره نورې ښځې و دې کار ته چمتو کوي او پیسې پر ګټي، څه دا اخلي او څه دې نورو ښځو ته ورکوي". اول کس ورته ووئیل او په برېتو ئې ګوتې ووهلې.

قیصر نور پرېشان شو، حیران ؤ چې دې کسانو ته څه جواب ورکړي. دویمه چابي هم نهٔ وه ورسره چې د کور دروازه ئې په خلاصه کړې وای. د دې کسانو خبرې وربانـدې وغمېدې، کرار کرار یوې خوا ته روان شو. کله به ئې سوچ کاوی چې نازو داسې نهٔ شي کېدی، هغه خو له ما سره ډېره مینه کوي. کله به ئې سوچ کاوی چې پیسه ډېره بده بلا ده، هر څوک په خپل منګول کې ټینګوي او بیا چې ئې زړهٔ غواړي هغه لاره په خپلوي. په دې سوچو کې تلی تلی ډېر لېرې ورسېدی. بېرته ئې د ځان سره سوچ وکړی چې راځه کورته او د نازو څخه خپله پوښتنه وکړه چې ولې دې ماته دهوکه راکړه. ولې دې زهٔ پردی او پیسه خپله کړه. په دماغ بانـدې ئې غصه غالبه شوه، بېرته د کور په خوا را روان شو. چې کله خپلې محلې ته را ورسېدی نو چې کتل ئې یوه توره غټه ګاډۍ چې شیشې ئې هم توري وې راغله د دهٔ د کور مخته ودرېده. د دهٔ قدمونه وچ ودرېدل لکه چې مځکه ئې ونیسي. نازو ځنې را کښته شوه، د دروازې کولف ئې خلاص کړی او کورته ننوته. ګاډۍ روانه شوه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

د محلـې ښځـه ووتـه. دی هـم درانـه ګـام پـه زړهٔ کـې د غـم او غصـې طوفـان اخسـتی د کـور دروازې تـه ودرېـدی. دروازه ئـې وټکولـه. د دننـه ښځـه بږغ راغـی چـې "څـوک؟". دهٔ پـر بږغ کـړل چـې "سـتا مـرګ". دروازه خلاصـه شـوه، قیصـر د یـو تنـد بـاد پـه شـان کورتـه ننـوتی. پـه درام سـره ئـې دروازه بنـده کـړه. نـازو نـږدې ولاړه وه هغـې چـې ولیـدل چـې قیصـر دی نـو ئـې د خُلې څه ناڅاپه ووتل "تهٔ؟ تهٔ څنګه دا وخت راغلې؟".

"ولـې زهٔ دا وخـت نـهٔ شـم راتلـی... دا وخـت بـل څـوک راځـې کـه سـتا د دنـدې وخـت دی؟". نـازو ئـې د مړونـد څخـه ټینګـه ونیولـه او پـه چغـو چغـو ئـې څنـې وپوښـتل او د ځـان سـره ئـې کښوله کوټې ته ئې بوتله.

" څـه کیسـه ده چـې دومـره قهرېـدلی ئـې، زمـا لاس پرېـږده". نـازو خپـل مړونـد څنـې د خلاصـولو هڅـه کولـه. قیصر په چغو نارو شو، د خُلې ځخه ئې ځګونه غورځول.

"دا راتـه ووایـه چـې زمـا پـه مینـه کـې څـه کمـی راغلـی ؤ چې تا دا دنده شروع کړه؟".

"کمه دنده، تهٔ څه وائې؟" نازو هم په چغو شوه.

"ښـه نـو اوس دا هـم زهٔ درتـه ووایـم چـې کومـه دنده..... د میډم زلیخا والا دنده.... بله کومه دنده..."

"تـهٔ غلـط شـوی ئـې یـا بیـا چـا غلـط پوهـ کـړی ئـې، زهٔ خو د هغې کورته د ناپ د پاره تللې وم.... هغه....."

"بـس بـس، درواغجنـې..... مـا پخپلـه ولیـدلې.... درواغجنـې...... بـې حیـا....". پـه غصـه شـو، د خُلـې ئـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس واخستی هر څه چي په خُله ورتلل هغه ئې باسل. آخوا دې خوا ته ئې لکه لېونی کتل، په دا دوران کي د نازو د ګنډلو بیاتي (قینچي) په لاس ورغله، نازو ځان خلاصوی، د دواړو سره دعوه شوه، قیصر چغي وهلې " بې حیا...بد کرداري.... د پیسو د پاره تر عزت تېره شوې...." . نازو چغي وهلې چي "دا درواغ دي..... زهٔ پر قرآن لاس در ته ږدم..... زهٔ بې حیا نهٔ یم ..... تهٔ پر خدای باور وکړه". نازو د قیصر لاس ټینګ نیولی ؤ په کوم کي چي بیاتي وه. لاکن قیصر سړی ؤ، طاقتور ؤ، نازو کمزورې، ښځه ذات.

ناڅاپه قیصر لاس د نازو نه خلاص کړی، بیاتي دا وخت خلاصه وه، په دې کش و بګیر کي بیاتي ولاړه د نازو د غوړ لاندي پر مغزي برابره شوه، د ویني یو داره را ماته شوه.... نازو هم هلته پر هغه ځای ولوېده.... نهٔ ئې د خُلې اُف وختی او نهٔ آه.

قیصر چي دا وکتل نو ئې اوسان خطا شول. د لږ ساعت د پاره په کوټه کي چپه چپتیا شوه. داسي لکه چي هیڅوک هم په دې کوټه کي نهٔ وي. د نازو وجود د ویني د بهېدو سره کرار کرار رپېدی، سترګي ئې رډي را ختلي وې، رډ بډ ئې د کوټې و چت ته کتل پرته وه.

قیصر چي لږ په سود کي راغی نو له وامه په منډه د کوټې ووتی او د کوره وتښتېدی. هغه دواړه کسان چي دباندي ولاړ وو یو د بل سره وبوښېدل. بیا کور ته دننه راغلل، په کوټه کي چي ئې وکتل په کوټه کي ویني خورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې او نازو حلاله شوې مړه پرته وه. دواړه په منډه د کوره را ووتل. نږدې پولیس تهانې ته ورغلل، پولیسانو ئې را خبر کړل، هغوی راغلل مړې ئې وکتې. بیا ئې مړې د پوسټ مارټم د پاره هسپتال ته ولېږې. پولیس د دې دواړو کسانو ښځه دا بیان واخستی چې "دا کس چې قیصر نومېدی یو نشئي او خماري انسان ؤ. هر وخت به ئې دا خپله ښځه وهله، دا ښځه ډېره ښه ښځه وه. د پردیو جامې به ئې ګنډلې او د کور ګزران به ئې کولو. نن هم قیصر د دې ښځې څخه د خمار او نشې د پاره پیسې غوښتې خو د هغې په انکار قیصر دا ووژله او ولاړی وتښتېدی".

○○○○○○

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرمه ګلۍ   زرګۍ عليخېل

خط

زما د ملګري نسيم جان عجبه عادتونه وو. کله ئې هم خپله يو کار نهٔ دی کړی. ټول کارونه به ئې په ملګرو کول او په ملګرو کي بيا زهٔ چي په هر کار کي به ورسره ولاړ وم. که به د شناختي کارډ کار ؤ، که د پاسپورټ کار ؤ او که ئې په هسپتال کي څه مسئله وه او که بيا د دهٔ د مئينتوب مسئله وه. يعني هر کار ئې پر ما بند ؤ او د هر کار د خلاصولو چابي ئې زهٔ وم.

د دهٔ د مئينتوب هم عجبه داستان دی. هره ورځ به مئينېدی، چېري چي به ئې شين تکری ليدی نو به دی پر مئين شو. هغه د اردو مشهوره مقوله سم "**دل پھینکا عاشق**" ؤ.

يوه ورځ زما د کان چېري چي ما خطاطي کوله، د خلکو د دکانونو سائن بورډونه او بينرز مي ليکل، ته راغی. هسي خو به په هفته کي درې څلور ځلي خامخا راتلی، نو په کومه ورځ چي دی په کوم نيت د کان ته راغی نو زهٔ پوهـ شوم چي نسيم جان نن په بله بڼه کي دی. سلام دعا کولو وروسته ئې راته خپل فرياد شروع کړو چي "ياره منشي! تهٔ خو پوهېږې چي په ټولو ملګرو کي تهٔ زما تر ټولو ښه ملګری ئې"....... ما خبره ورپرې کړه چي "مطلب دي وايه"

"ياره يوه انجلۍ مي خوښه شوې ده"...... ما بيا خبره ورپرې کړه چي "دا خو څه نوې خبره نهٔ ده".

"تهٔ خبره خو يو واره واوره"....

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ښه وايه". ما په مسکي کي ورته ووئيل تو جه مي د دۀ خوا ته کړه او په خپل کار لګيا شوم يو بورډ مي ليکی.

"ياره زۀ غواړم چي هغه انجلۍ ته د ميني ډک خط وليکم".

"دا خو ښه خبره ده" ما ورته ووئيل.

"ياره منشي ! تاته خو معلومه ده چي زۀ پرائمري پاس يم، نۀ مي خط ليکل زده دی او نۀ لوستل"

"نو بيا ؟" ما ځني وپوښتل.

"نو بيا څۀ. تۀ د هغي په نوم يو خط را وليکه بس". نسيم په حکميه انداز کي راته ووئيل.

"د ميني خط خو زما والله که زده وي چي څنګه ليکل کيږي او نۀ مي دا دنده پخوا کړې ده، البته تۀ مي يار ئې کوشش به ضرور درته وکړم". ما ځواب ورکړو.

"بس، هر څه چي ليکې خو د ميني محبت خبري په کي وليکه". نسيم راته ووئيل.

"سمه ده، زۀ به ئې سبا در وليکم، نن دا بورډ ليکم". ما ورته جواب ورکړو.

"نۀ، نۀ، اوس اوس به ئې ليکې". نسيم بيا حکم راکړو.

"اوس ولي؟"

" د هغې د سينټر د چهټۍ وخت دی، زۀ د ډاک واله جوړېږم او د چهټۍ د مخه ئې سينټر ته ورورم".

"سمه ده". ما په خندا کي ورته جواب ورکړو، ولاړ شوم قلم او کاغذ مي راواخستل په خط ليکلو مي شروع وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"آښــه دا راتــه ووایــه چــې نــوم ئــې څــهٔ دی؟". مــا څنــې وپوښتل.

"نوم ئې نازنینه دی" دهٔ جواب راکړو.

"ښه"

زما خوږې نازنینې! ښې چارې

هیلــه کــوم چــې روغــه جــوړه او ښــه خوشــحال ژونــد بــه تېروې. لاکـن زمـا ژونـد سـتا بغېـره نـهٔ خـو ښـه دی او نـهٔ خوشـحال. هغــه پــه دې چــې لــه کومــه ورځ چــې مــا تــهٔ لیــدلې ئــې نــو د شــپې خــوب رابانــدې حــرام شــوی او د ورځــې ســکون رانــه خفــه شــوی. مــا د خپــل زړهٔ خبــره تاســو تــه مخــامخ نــهٔ شــوه کــولی، پــه دې مــې درتــه د خــط لیکلــو جــرات وکــړی. زهٔ واقعــي ســتا د حســن شیدائي شوی یم.

ستا خپل مئین

"هلکـه نـوم دې ولـیکم کـه نـا؟" مـا د نـوم لیکلـو پـه وخـت د نسیم څخه پوښتنه وکړه.

"نـا فـي الحـال ئـې مـهٔ لیکـه او د خـط د جـواب پتـه سـتا د دکـان ولیکـه، زهٔ خـو هسـې هـم څـه ټهکانـه نـهٔ لـرم". نسـیم پـه جواب کې راته ووئیل.

"یاره موږ ولې په خرابوې" ما ورته ووئیل.

"هـیڅ والله کـه دروشـې، تـهٔ ئـې ولیکـه". دهٔ پـه جـواب کې راته ووئیل.

خېـر مـاهم د ملګـرې د پـاره قربـانې ورکـړه او خـط مـې پـه دا ټکو تمام کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د جواب په طمعه، ستا خپل مئین
"ځیګرخون"

خط مي په يوه لفافه کي واچوی، خپل د دکان پته يعني "ځیګرخون آرټس، زونکي رام روډ کوټه" پر وليکله او نسیم ته مي ورکړو.

نسیم ډېر خوشحال شو، بغېر د سلام په منډه د دکان نه ووتی ورک شو. زهٔ هم بېرته خپل کار ته کښېنستم او د بورډ پر ليکلو بوخت شوم.

د دې ورځي وروسته هره ورځ نسيم جان به زما په دکان کي ټوله ورځ د خط د جواب په طمعه ناست ؤ. دوې هفتې تېري شوې خو هیڅ جواب نهٔ راغی. آخر نسيم تنګ شو راته ئې ووئيل "ياره! يو بل خط ورته وليکه".

"ياره لږ صبر وکړه را به شي ځواب". ما ورته ووئيل.

"نا کاغذ او قلم را واخله او شروع په وکړه". سم حکم ئې راکړی. ما هم ورته انکار نهٔ شو کولی، کاغذ او قلم مي راواخستل او خط ليکلو ته کښېنستم.

زما خوږې نازنيني! ښې چارې
هيله کوم چي ښه جوړه روغه او خوشحاله به ئې.

ستا د جواب په طمعه نهٔ رابانـدي شپه تېرېږي او نهٔ ورځ. د خدای په خاطر څه جواب خو راکړه، ولي مي داسي ځوکلوې. ستا د جواب په طمعه، ستا خپل مئین
"ځیګرخون"

خط وليکل شو، په لفافه کي بند شو بيا هغسي نسیم جان په منډه د دکان نه ووتی ورک شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هفته تېره شوه یوه ورځ ډاکخانې واله ډاکیه راغی او ماته ئې ووئیل.

"د ځیګرخون صاحب ډاک دی"

ما ورته ووئیل چې "راکړه". لفافه ئې راکړه، په یو کاغذ ئې راڅخه دستخط واخستی او ولاړی. پر لفافه سربېره د نازنیني نوم لیکلی ؤ. زړۀ مې ډېر وغوښت چې د نازنیني جواب وګورم چې څه ئې لیکلي دي، بیا مې فکر وکړی چې نۀ د ملګري دی باید چې ملګری خپله دا لفافه خلاصه کړي او وې ګوري. لفافه مې د ټیبل په دراز کې کېښوده او خپل کار ته کښېنستم.

څو ورځې تېرې شوې خو نسیم دکان ته رانغی. یوه ورځ غرمه خوا ته هغه ډاکیه بیا راغی، یوه لفافه ئې راته ونیوله "ځیګرخون صاحب! ستاسو ډاک". ما لفافه ځنې واخسته، دستخط مې ورکړو او ډاکیه ولاړی.

لفافه مې د ټیبل په دراز کې د هغې لومړۍ لفافې سره کېښوده. ماښام چې کورته تلم نو مې دواړې لفافې په دې نیت د ځان سره واخستې چې نسیم ته به ئې کورته ورووړم، هسې هم د هغه کور زما په لار کې ؤ. سیدها د نسیم کور ته ورغلم، د کور دروازه مې ورو ټکوله، لږ ساعت وروسته د نسیم کشر ورور قسیم د کوره را ووتی. سلام دعا نه پس مې د نسیم پوښتنه ځنې وکړه. هغه په جواب کې راته ووئیل چې "هفته مخ کې زموږ پلار هغه د کار روزګار د پاره ایران ته ولېږی". زۀ حیران شوم چې د تلو نه مخ کې ئې راڅخه رخصت هم وانخستی. څومره بې وفا وختی. د قسیم څه مې رخصت

(c) ketabton.com: The Digital Library

واخستی او د کور په خوا را روان شوم. کورته چې راغلم نو د ماخوستن ډوډۍ تیاره وه. ډوډۍ مې وخوړله، خپلې کوټې ته ولاړم، د سدرۍ (واسکټ) د جیب نه مې هغه خطونه را وایستل. زړۀ مې وغوښتل چې وې ګورم بیا مې وئیل نۀ د ملګري دي خفه به شي راشخه. په دغه هو ، نا ، کي مې یوه لفافه خلاصه کړه، خط مې ځني را اوباسی، په خط کي لیکلی خط (خطاطي) ئې ډېره ښائسته وه. بالکل د یو کاتب په شان ئې لیکلی ؤ. ماته ئې خطاطي ډېره زیاته خوند راکړه. بالکل داسي ؤ لکه چې ما پخپله لیکلی وي. د خط متن داسي ؤ.

السلام علیکم........ ښې چارې

نۀ پوهېږم چې ستا د خط څه جواب درکړم. نۀ مې لیدلی ئې او نۀ مې اورېدلی ئې. خو ستا خطاطي ډېره د کمال ده. زما ډېره خوښه شوه.

والسلام........نازنینه

د خط متن حیران کړم. ولې چې لیکلې خطاطي خو زما وه. لاکن د زړۀ خبره د نسیم جان وه. زر مې دویمه لفافه خلاصه کړه، خط مې ځني را اوباسی، د خط متن څه داسي ؤ.

السلام علیکم....... ښې چارې

ما اول هم درته ولیکل چې ما تاسو نۀ لیدلي یاست او نۀ اورېدلي یاست، لاکن که زما د زړۀ خبره اورېدل غواړې نو ستاسو خطاطي بالکل زما د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوښي د خطاط په شان ده. ستاسو خطاطي زما ډېره خوښه شوه. مننه

والسلام نازنینه

حیران ئې کړم چې دا خو بله کیسه ځني جوړه شوه. د نازنیني خطاطي هم اعلی خطاطي وه. بالکل زما د خطاطي په شان.

زړۀ مي وغوښت چې یو بل خط ورته ولیکم او معلومه ئې کړم چې دا څوک ده.؟

سهار چې دکان ته راغلم نو اول مي کاغذ او قلم راواخستی او نازنیني ته مي خط لیکل شروع کړی.

اسلام علیکم خوږې نازنیني ښې چارې!

هیله کوم چې د ژوند په شپه او ورځ کي به د خوشحالۍ شیبې درباندي زیاتي وي.

ستا خطونه مي ولوستل. تا په کي زما د خطاطي ډېر تعریف کړی ؤ، ستا ئې مننه. ستا پوښتنه دا وه چې تا زۀ نۀ یم لیدلی، نو که ما لیدل غواړې نو زما دکان چې په زونکي رام روډ دی او د ځیګرخون آرټ په نامۀ دی راشه. یا د هغه وروسته تاسو خپله فیصله وکړئ چې زۀ ستا سره د میني کولو حق لرم که نا.

والسلام

ستاسو خپل ځیګرخون

خط مي په لفافه کي واچوی، پته مي پر ولیکله، نزدې ډاکخانې ته ورغلم او پوسټ مي کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوې ورځې وروسته ډاکیه راغی، یوه لفافه ئې راکړه، دستخط ئې رانه واخستی او ولاړی. زر زر مې لفافه خلاصه کړه، د نازنینې خط ؤ، د خط متن داسې ؤ چې

السلام علیکم ځیګر خون صاحب

هیله کوم چې روغ جوړ به ئې. ستا خط مې ولوستی. واقعې زما هم ستا د لیدو ډېر شوق پیدا شو. هغه په دې چې ستا سو خط دومره ښائسته او نفیس دی نو تاسو خپله به څومره نفیس ئې. زما د استاد خبره چې د خطاطې څخه د انسان کردار معلومېږي. نو زۀ به انشاالله د اتوار په ورځ سهار ستاسو دکان ته درځم. ولې چې د اتوار په ورځ زموږ د سینټر چهټی وي. نور مجلس به هم هلته کوو.

والسلام نازنینه

د نازنینې خط مې دوه ځلې ولوستی، نن د جمعرات ورځ وه، اتوار ته لا دوې ورځې پاته وې. دا نن ورځ د سبا ورځ او د بل سبا ورځ او شپه رابانده یو کال شول، بیخې نۀ تېرېدې. آخر د اتوار ورځ هم راغله، دکان مې ښه صفا کړی، خپلې خطې فنپارې مې آخوا دې خوا په دېوالونو را ځوړندې کړې. لږ ساعت وروسته په برقعه کې یوه زنانه راغله، مخ ئې پټ ؤ، سلام ئې وکړو. زړۀ مې راته ووئیل چې دغه ده راغله. ما ورځخه پوښتنه وکړه "وعلیکم سلام جې".
هغې ښځې مخ لوڅ کړو. ما چې ورته وکتل نو د ځُلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه مي ناڅاپه ووتل "تهٔ، تهٔ دلته څنګه؟" هغې له ماڅخه وپوښتل. "استاد جي تاسو دلته څنګه؟". زما د خطاطي شاګرده فهمیده زما مخته ولاړه وه.

"هو زهٔ، راځه راځه دلته کښېنه". ما ورته نږدې پرتې چوکۍ خوا ته د کښېنستو اشاره وکړه. خپله هم پر یوه چوکۍ مخامخ ورته کښېنستم. زړهٔ کي مي وئیل چي دا بیا له کومه خوا راغله. ټول جوړ کار ئې خراب کړو.

"استاد جي! دا ستاسو دکان دی؟"

"نا، دا زما د ملګري او د ډېر لوی خطاط ځیګرخون دکان دی". ما رښتونی حال ځني پټ کړو او پوښتنه مي ځني وکړه. "تهٔ دلته څنګه؟".

"هسي تېرېدم په دې دکان کي مي پام شو نو را وګرځېدم". دا خبره ئې وکړه او شا وخوا ئې په دکان کي راځوړندو فنپارو ته وکتل.

"دا ستاسو فنپارې دلته څهٔ کوي؟". پوښتنه ئې رانه وکړه.

"دا، دا مي دغسي ځوړندي کړي دي". ما هم فنپارو ته وکتل او جواب مي ورکړو.

"ځیګرخون صاحب چېري دی؟". بیا ئې رانه پوښتنه وکړه.

"هغه دي خدای وبخښي یو کال مخ کي وفات شو، دا دکان ئې ماته راپاته دی". جواب مي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړو. دا ډېره پرېشانه شوه. لاندي ځمکي ته ئې کتل، بيا ناڅاپه ولاړه شوه "زه ځم پر ما ناوخته دی".

"لږ ساعت خو کښېنه، چای يا شربت خو وڅښه". زه هم ولاړ شوم او ستړي مشي مي ورته وکړو.

"نا زه ځم، د خدای په امان". دا په روانېدو شوه چي زما د خُلې نه ناڅاپه دا خبره ووته چي "تۀ نن سبا څۀ کوې؟ يعني څه کار روزګار دي پيدا کړی دی که نا؟".

"هو استاد جي، زۀ په آرټ سينټر کي و انجونو ته خطاطي ښوونکې يم، ستا د دعا په برکت د خطاطي يو کتاب مي هم چاپ دی، د هغه ترون مي ستا په نامه کړی دی." راته ئې ووئيل.

"مبارک مبارک څۀ نوم يې کتاب؟"

"خطِ نازنين". دې جواب راکړو.

په دې نوم اورېدو سره هک پک حيران شوم. د وجود وېښتان مي جګ جګ ودرېدل، فهميده زۀ خپل خوا ته متوجه کړم او د تلو رخصت ئې راڅخه واخستی. "استاد جي زۀ ولاړم د خدای په امان". ما هم په مړۀ خُله ورته د "خدای په امان" ووئيلو. زۀ حيران وم چي دا خو هغه د خطونو والا نازنينه ده. خپل نوم ئې بدل کړی دی لکه ما چي نوم بدل کړی دی. هلته فهميده ټوله لاره صرف په دې سوچ کي وه چي که ځيګر خون مړ دی نو ماته خطونه چا ليکل؟ دا سي خو نۀ دی چي منشي استاد راته ليکل؟ نا نا دا سي نۀ شي کېدی، منشي استاد ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

شریف دی، کـه هغـه داسـي کـول غوښـتنـو بـه ئـې پخـوالا کړي ؤ چي څه وخت زهٔ د دهٔ پنځه میاشتي شاګرده وم.

د هغـــې ورځـــي وروســـته نـــهٔ د نـــازنیني خـــط ځیګرخـون تــه راغــی او نــهٔ د ځیګرخــون خــط و نــازنیني تـه. نازنینـه کـه مئینـه شـوې وه نـو صـرف او صـرف پـه هغـه خطــاطي مئینـــه شـــوې وه کو مـــه خطــاطي چـــي د دې د استاد و خطاطي ته سل فیصده ورته وه.

○○○○○○

(c) ketabton.com: The Digital Library

چمچه

لــه ســهار راهیســـې وږی تــږی د کــوټې ښــار پــه واټونــو ګرځېـدی. یـوه پیســه ئـې هـم د څیـري او خیرونــو جـامو پـه یـوه جیب کـې نـهٔ وه. غیـرت دې ځـې تـه رارسولی ؤ چـې چاتـه ئـې د یـوې روپـۍ سـوال هـم نـهٔ کـاوه. اوس نـو لـوږې زور ورباندې وکـړو او دې سـوچ پـه مخـه کـړو چـې د دې میـرات مـړي نـس د ډکېـدو څـه چـاره پکـار ده. پـه سـر پـــک، لــوئ برېتونــه، ببــره ږیــره، د ټیـــټ (ګــړ دي) قــد خاونـد، لــوئ خیــرن واســکټ ئــې اغوســتی، د قمــیض بټنـان ئـې خــلاص، تیـز اسـماني شـنې جـامې ئـې پـه غـاړه، پـه خولـو لونـد غـوړ پـړ تنـدی نیـولی، چـوټې ئـې هـم یـوه شـکېدلې او یـوه تړلـې پـه پښـو، د سیټهـ مـوتي رام د ورړو ګـودام تــه مخـامخ ودرېـدی. اوس نـو وخـت د ماښـام ؤ. سیټهـ مـوتي رام پـه ګـودام کـې مخـامخ ناسـت پـه حسـاب کتـاب بوخـت ؤ. دی هـم و ګـودام تـه مخـامخ ولاړ ؤ او سیټهـ مـوتي رام تـه ئـې ځیر ځیـر کتـل. د سیټهـ مـوتي رام منشـي چـې یـو مسـلمان ؤ و سیټهـ تـه نـزدې ډېـر پـه ادب ولاړ ؤ، پـه دهٔ کـې نظر شو. نا ببره ئې پر دهٔ ږغ کړو چې؛

څله دلته ولاړ ئې؟ څه ورک شه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سيټهـ هـم خپلـي سـترګي راپورتـه کـړې او د دهٔ پـه خوا ئې وکتل.

اسـد هـم وبرېـدی او د پـوډري غونـدي ئـې خپـل ځيګـر وګـراوه او د تـګ تکـل ئـې کـاوه چـي سيټهـ پـر بـږغ کړو.

ودرېږه، دا واخله.

سيټهـ د لسـو روپـو يـو نـوټ و منشـي تـه ورکـړو چـي دې سـړي تـه ئـې ورکـړه. اسـد ودرېـدی چـي څـهٔ بـه راکوي.

منشـي راغـی او پـه قهـر لړلـې لهجـه کـي ئـې و اسد ته د لسو روپو نوټ ونيوو او ورته ئې ووئيل؛

آدا واخلـه، يـو خـو لـه تاسـو نـهٔ يـو خـلاص، ټولـه ورځ تاسـو ياسـت او خيـرات دی. د دې وئيلو سـره منشـي بېرتـه د ننـه ګـودام تـه ولاړی او اسـد د لسـو روپـو نـوټ پـه مـټ کـي ټينـګ ونيـوو او يـوې خـوا تـه روان شـو. اوس نـو پـه دې لسـو روپـو څـه خـوړل پکـارؤ، روان ؤ چـي پريـوه دکان ئې سترګي ولګېدلې چي پر ليکلي وو؛

(بمبئ بریانی، فی پلیٹ دس روپے)

زړه ئـې خوشـحاله شـو، روح ئـې تـازه شـو. چـي دکـان تـه ورنـږدې شـو نـو د بريـاني خـوږ بـوئ ئـې د سـپږمو د لاري و مغـزو تـه ولاړی. زر ورغـی پـه دکـان کـي پـر يـوه چـوکۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېنستی. یو لس کلن ماشوم ورته راغی او ورته ئې ووئیل؛

سنگل یاڈبل؟

دهٔ زر د لسو روپو نوټ ورته ونیوو، هغه چې د دهٔ د لاسه نوټ واخستو نو نوټ د دهٔ د لاس په خولو لوند شوی ؤ. دهٔ ته ئې په تریو تندي وکتل او ورته ئې ووئیل چې؛

یه نہیں چلتا.

دغه لرم، ډېر وړی یم.

ماشوم بېرته وګرځېدی او ناره ئې کړه.

ایک سنگل.

لږ سات وروسته ئې د اوبو ډک جګ او یو ګلاس راوړو د دهٔ په مخ کې ئې پر ټیبل کېښودو. دهٔ زر ګلاس د اوبو نه ډک کړو او په یوه ساه ئې ګلاس تش کړو، بیا ئې بل ګلاس ډک کړو او هغه ئې په یوه ساه تش کړو.

لس کلن ماشوم راغی د دهٔ و مخ ته ئې د بریاني پلیټ کېښودو چې ورسره دوې چمچې وې. دهٔ فکر اوکړو چې دا یوه خو د خوراک چمچه ده نو دا بله بیا چې غاښونه لري د څهٔ د پاره ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غربت او فاقو دې ځای ته رسولی ؤ چې د ځانه سره به لګیا ؤ خبرې به ئې کولې. د لږ سوچ کولو وروسته ئې ماشوم ته ږغ کړو، هغه راغی

جی اور کیا چاہیئے؟

یوه پوښتنه کوم. دا یوه چمچه خو د خوراک ده او دا بله غابښ لرونکې چمچه د څهٔ د پاره ده؟

یہ گوشت کیلئے ہے.

ګوشت؟

ہاں جی.

کوم دی ګوشت؟

بریانی میں ہے.

دهٔ زر د خوراک چمچه را واخسته او په بریانی کې ئې ووهله. لاندې یوه بېخې وړه د چرګ غاړه پکښې پرته وه. دهٔ چې ورته وکتل نو د ځانه سره ئې وخندل او دې چمچو ته ګویا شو.

های چمچو! تاسو هم څومره د کار یاست. چې قد مو غټ وي نو په لوئ دېګ کې کار ورکوی. چې قد مو برابر وي نو په کوچنې دېګ کښې. چې قد مو ووړ وي نو د خوراک د پاره یاست. چې قد مو زما غوندې بېخې کوچنی وي نو د چای په لړلو کې کار ورکوی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسو هم عجیبه یاست، اواره چمچه، غابن داره چمچه، جالۍ داره چمچه، واه، عجیبه نومونه او رنګونه لرئ. په کورکي بیا د زنانو په لاس کي او د نرانو پر سرو د یو لوی هتیهار په توګه استعمالېږئ. زما خو هېري سواست، تاسو خو انساني خصلت هم لرئ. د هر شتمن په ځنګ کي یاست، د افسرانو په ځنګ کښي، د ملایانو په ځنګ کښي، د سیاسي لیډرانو په ځنګ کښي، واه چمچو واه. لکه ځنګه چي هغه منشي د هندو سیټه په ځنګ کي چمچه ؤ.

اسد و چمچو ته مخاطب د ځانه سره لګیا ؤ، چمچه ئې راواخسته او په بریاني ئې د نس دوزخ ډکول پیل کړو.

○○○○○○

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګمان

د هغــــې د ســـترګو مختـــه کــــرار کــــرار تيـــاره خوريـــده..... پښـــو ئـــې کــــار پـــرې ایښـــې ؤ.....وړې ســـترګي.....ګول غــــنم رنګـــې څهــــره ئـــې مــــړاوي کېدله..... د حسینې حسن وار په وار پیکه کېدی.

وینـــه..... تکـــه ســـرۀ وینه.....خنـــډه وینـــه..... کومـــه چـــې د هغـــې د مړونـــد څخـــه بتـــدريج روانـــه بهېدلـــه، پـــه وجـــه پـــر هغـــې کمـــزوري خـــوره کـــړې وه. زړۀ ئـــې ډوبېـــدی...... د نـــبض رفتـــار ئـــې وار پـــه وار کمېـــدی...... د کـــوټې د دروازې ګُنـــډي کومـــه چـــې لـــه دننـــه څخـــه بنـــده وه...... تـــه ئـــې ډېـــر پـــه مايوســـۍ کتـــل...... د کـــور ټـــول وګـــړي پـــه خپلـــو خپلـــو کوټـــو کـــې داســـې ننـــوتي وو...... لکـــه موږکـــان چـــې د پیشـــو د وېـــرې پـــه خپلـــو ســـوړو کـــې پټ شوي وي.

د حســـینې د لاس نـــبض پـــرې شـــوی ؤ..... هغـــې د خپـــل ژونـــد وروســـتۍ ســـاهوي اخســـتلې..... ســـاه ئـــې وار پـــه وار تنګېدلـــه.... او داســـې تنګېدلـــه تـــۀ بـــه وائـــې چـــې يـــو چا د ستوني نه نيولې ده.

د شـــپې يـــوولس بجـــې وې.... د کـــور ټـــول وګـــړي خپلـــو کوټـــو تـــه د ويدېـــدو د پـــاره تللـــي وو. پنځويښـــت کلنـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـنم رنګـې حسـینه کومـه چـې یـوه ډېـره هوښـیاره او نیکـه انجلۍ وه خپلـې انـا تـه دوا ورکـړه او خپلـې کـوټې تـه راغلـه. څنګـه چـې ئـې د کـوټې دروازه د ننـه څخـه ګُنـډې کـړه او د خپـل پلنـګ خـوا تـه را وګرځېـده ناڅاپـه د هغـې پښـه د يـو لـوی شـي سره ولګېـده او دا ولاړه پـر مخـا مخ پرتـه د شيشـو پـر ګلادنـۍ ونښـته چـې لـه کبلـه ئـې بدبختانـه د لاس نـبض پرې شو.

لـومړی خـو هغـې فکـر وکـړی چـې دومـره خـوږ نـهٔ دی، معمـولي پـرې دی، لاکـن کـرار کـرار د وينـې د زيـات بهېدلو پـه وجـه د دې پـر سـترګو تيـاره خـوره شـوه..... ژبـه ئـې ګونګـه شـوه.... پښـو ئـې بالکـل کـار پرېښـودی..... دا پوهـ شـوه چـې د دې آخـري وخـت راغـی..... دې پـه زړهٔ زړهٔ کي ووئيل چي

"خلـک بـه وائـي چـې حسـينې خودکشـي کـړې ده.... زمـا د جنـازې لمـونځ بـه هـم د وخـت ملايـان نـهٔ ورکـوي.... پـر مـا بـه قسـما قسـم فتـوې لګېـږي.... زمـا مـور او پـلار بـه لـه شرمه چاتـه مـخ نـهٔ شـي ښـکاره کـوی.... زمـا ورونـه بـه د خلګـو پېغورونـه اوري...... زمـا ورېنـدارګاني بـه پـه خپـل پلرګنـۍ کـي پـر مـا خبـري جـوړوي.... لاکـن زمـا خدايـه! تـهٔ ښـه خبـر ئـې چـې مـا خودکشـي نـهٔ ده کـړې". دا ئـې پـه زړهٔ کـي ووئيـل، کلمـه ئې تېره کړه او سترګي ئې پټې کړې.

○○○○○○

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا حاصل بشر

عشق هم کله حاصلېږي؟ او که یا حاصل شي نو هغه ته موږ عشق وئیلی شو که نهٔ؟

ریاض چې یو ډېر ښکلی ځوان، ښه تعلیم یافته، جګ نری، د مور او پلار د سترګو تور او د پنځو وروڼو تر ټولو کشر نازولی وروروٶ. یوه خور ئې درلوده چې هغه ئې هم د ماما و زوی اسفند ته وادهٔ کړې وه.

کله چې ریاض د ځوارلسم ډګرۍ تر لاسه کړه نو په یوې پراوئیویټ کمپنۍ کې فیلډ آفسر ولګېدی. خپل د قابلیت له لاري ورځ تر بله د ترقۍ په خوا روان ؤ. کله به کراچې کله به اسلام آباد او کله به د مري غوندي ښکلې سیمه کې د ورکشاپ د پاره د کمپنۍ د خوا لېږل کېدی.

کمپنۍ چې وکتل چې ریاض ډېر محنتي او قابل ځوان دی نو ئې د کمپنۍ فنانس (مالیات) آفسر پر چوکۍ کښېنوی. د ټولي کمپنۍ کهاته د دهٔ په لاس کې وه، د ټول تور او سپین مالک ؤ، کمپنۍ هم ورځ په ورځ ترقي کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یــوه ورځ د کمپنــۍ جــي، ایــم (جنــرل منېجــر) دی خپــل دوتــر تــه را وغبــتی، دۀ تــه ووئیــل چــي "نــن نــن بــه تاسـو لاهـور تــه روانېــږئ، دا ستاسـو ټکــټ دی، هلتــه پــه لاهـور کـي ستاسـو د اسـتوګني پــه یــو ډېــر ښــه هوټــل کــي بندوبسـت شـوی دی، سـبا ستاسـو د مسـټر انـور سـره مـا میټنــګ فکـس کـړی دی، هـادا فائـل واخلـه، اوس اوس بــه ئـې سـټډي کـړې، پــه دې فائـل کــي هغــۀ ټــول ډیټېــل دي چي د کوم به تاسو په میټنګ کي ډ سکس کول وي".

"ضـرور سـر، تاسـو بـې فکـره شـئ". ریـاض فائـل او لفافه څني واخستله او خپل کیبن ته څني روان شو.

مــازدیګر ریــاض د کــوټي ائیرپــورټ تــه د دوتــر پــه ګــاډۍ کــي ولاړی. پــه جهــاز کــي کښېنســتی او د دوو سـاعتو سـفر کولـو وروسـته لاهـور تـه ورسـېدی. ګـاډۍ تیـاره ورتــه راغلـې وه، دی ئـې سـیدها خپـل ټـاکلي هوټـل تــه ورســوی. هلتــه خپلــي کمــرې تــه ولاړی. د لــږ آرام کولــو وروســـته ئـــې کمـــرې تـــه ډوډۍ را وغبـــتله. د ډوډۍ خوړلـو وروسـته ئـې د میټنـګ فائـل را واخسـتی، ښـه ئـې سـټډي کـړی. ګهـړۍ تـه چـي ئـې وکتلـې نـو د شپې یـوه بجـه شـوې وه. فائـل ئـې د څنـګ پـر ټیبـل کښېښـووی او ویده شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار چې را پورته شو نو ئې ځان تيار کړی. ناشته ئې په خپله کمره کې وکړه او د ميټنګ په خوا روان شو. د ميټنګ ځای هوټل ته نږدې ؤ. د پرون ماخوستن ګاډی ورته راغلې وه. دی ئې د ميټنګ ځای ته ورسوی. نيمه ورځ ئې په ميټنګ کې تېره کړه. ميټنګ ئې ښه کامياب شو. د هغه ځای چې را ووتی نو ئې په فکر کې د يوه ملګري دا خبري راغلې چې لاهور د حسن ښار دی. په لاهور کې حسن پرېمانه دی. چې څه دې زړۀ غواړي هغه پيدا کېږي په کښې. د ښائستو او تنکيو انجونو کمې نشته. ډېرو خلګو دا تنکۍ غوټۍ حاصلې کړي دي او خپل ټول ژوند ئې ورسره تېر کړی دی. ډېرو خلګو بيا په لږو پيسو صرف د ساعت تېري د پاره د دې تنکيو غوټيو خوند اخستی دی.

رياض اول ځل لاهور ته راغلی ؤ. د حسن و ليدلو ته لېواله شو. زړۀ ئې وغوښت چې د ساعت تېري د پاره نۀ بلکې که دې د ژوند ملګرتيا د پاره د حسن په بازار کې يوه حسينه تر لاسه کړه نو به دې ژوند هوسا شي.

په ګاډي کې کښېنستی، د ګاډي ډرائيور ته ئې ووئيل چې "مينار پاکستان ته درځه". هغه هم دی مينار پاکستان ته بوتلی. هلته د مينار پاکستان په سبزه زار کې وګرځېدی. هيڅ يو داسې حسن ئې په نظر نۀ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د دهٔ د زړهٔ تسکین ئې کړی وای. بیا راغی پر یو بینچ کښېنستی. د لاري په آبله خوا مخامخ پر بینچ یوه ښځه ناسته وه. د ریاض چې په کي پام شو نو ښځه ورته لږ غوندي پریشانه ښکاره شوه. چې ښه په غور ئې ورته وکتل نو په څهره کي ئې سترګي ښخي شوې. ډېره ښائسته وه. د حسن یوه مجسمه وه. غټې غټې توري سترګي، تک تور وېښتان، تک سرهٔ لاکن لږ پنډه شونډان. ریاض د دې ښځي په حسن کي لاهو شو، ولاړی وربانندي عاشق شو. ریاض د ښځي په حسن کي لاهو ؤ چې د ښځي هم په ریاض کي پام شو نو د لږ ساعت وروسته د خپل بینچ څخه را ولاړه شوه او د ریاض د بینچ په خوا را روانه شوه.

کله چې دا را روانه وه نو ریاض د دې په تک او وجود کي پام شو. په یو داسي انداز کي را روانه وه چې د سړي د وجود ټول وېښتان ورته جګ درېدل. په ډېر نزاکت، په سرو شونډو مسکۍ راغله د ریاض په څنګ کي پر بینچ کښېنسته.

"اسلام علیکم" چې څنګه کښېنسته نو ئې ریاض ته سلام وکړو.

"وعلیکم" ریاض په حیرانۍ کي نیم جواب ورکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"آپ کسی کو ڈھونڈ رہے ہیں؟" ښځې په مسکي شونډو په اردو ژبه پوښتنه ځنې وکړه او تکرۍ ئې لږ د خپل ګرېوان نه لېرې کړو.

رياض چې د دې ګرېوان ته وکتل چې د قميض غاړه ئې ډېره لويه وه، تکه سپينه لکه شيدې نيمه سينه ئې ښکاره کېده. د رياض ژبه ګونګه شوه.

"میں نے آپ سے پوچھا کہ آپ کسی کو ڈھونڈ رہے ہو؟" ښځې دا ځل په داسې انداز کې ځنې وپوښتل چې د رياض د وجود ټول وېښته جګ ودرېدل. ښځې په يوه ګوته د خپلو وېښتو سره لوبې کول پېل کړو او دا بل لاس ئې د رياض په ځنګانه کښېښودی.

د رياض په وجود کې لکه کرنټ چې پيدا شي داسې کېفيت خور شو. پر تندي ئې د خولې څاڅکي ښکاره شوې، د سترګو رپ ئې لا ورک شو.

ښځې ورته په ځنګانه يوه چونډه ورکړه.

رياض زر بيدار شو، ښځې ورته ووئيل چې "میرے ساتھ چلو گے یا اپنے ساتھ لے جاوگے؟".

رياض او س لږ قدرې بيدار شوی ؤ. ځان ئې سره سم کړو، خپل حواس ئې په قابو کې کړل او ورته ئې ووئيل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما چي کله تهٔ ولیدلې نو په اول نظر کي دربانديې عاشق شوم. ستا تر راتګ پوري ما تهٔ په خپل تصور کي حاصله کړې هم وې، ما تهٔ خپله دنیا هم ګرځولې وې، ما ستا رنګه ښائسته چرته په ژوند هم نهٔ وه لیدلې، واه، د قدرت څومره ښائسته تخلیق ئې. خو افسوس چي تا څوک نهٔ شي حاصلولای. ستا سره عشق لا حاصل عشق دی. زهٔ شاید د دنیا واحد کس یم چي د لږو ساعتو د پاره ستا رښتونی عاشق شوم. لاکن زهٔ دعا کوم چي زما رنګه دي بل څوک دا ستا په شان ښائست باندي عاشق نهٔ شي".

"وہ کیوں؟" ښځي په حیرانتیا کي ځني وپوښتل.

"زما په خیال چي په پښتو پوهېږې؟"

" ہاں میں پشتو سمجھتی ہوں، کیونکہ میرا زیادہ تر تعلق پٹھانو سے ہے"
ښځي په جواب کي راته ووئیل.

" اچھا آپ نے وہ عشق والی بات کیوں کی؟" ښځي وپوښتل.

"هغه په دې چي تهٔ په بني آدم کي لا حاصل بشر ئې. د نرانو و جنسي جذباتو ته تسکین خو بخښلی شې، لاکن و نر ته خپل ټول ژوند او وراثت نهٔ شې ورکولای".

○○○○○○

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوبته

شاله چې څنګه د دلبر و دکان ته ننوته نو د دلبر پر مخ د خوشحالۍ وړانګې ښکاره شوې. شاله راغله په دکان کې پر یوه پرته چوکۍ کښېنسته. پنځویښت کلنه شاله د دلبر معشوقه وه، معشوقه هم داسې چې هر څه ئې د دلبر نه قربان کړي وو. دلبر هم پر شاله مئین ؤ، خو صرف د شاله پر ښائسته او ځوان بدن. شاله مخامخ ورته په چوکۍ ناسته وه، ټکری ئې په سر ؤ خو نیم، نیم نیغ ئې دلبر ته کتل چې دا وخت و دوو ښځو ته ئې کپړې (رختونه) ور ښکاره کول. تر اوسه شاله هیڅ یوه خبره نهٔ وه کړې، غلې ناسته وه. لږ ساعت وروسته دواړو ښځو دلبر ته روپۍ ورکړې، دلبر کپړې ورته په یوه کڅوړه کې واچولې او ښځې د دکان نه ووتې. شاله زر را ولاړه شوه د چوکۍ نه دلبر ته نږدې پر یینچ کښېنسته. دلبر هم راغی د شاله په څنګ کې کښېنستی، هغه هم دومره نږدې چې د شاله د وږې سره ئې وږه لګېدله. شاله لږ وځکېدله. "دا دومره ورځې چېرې وې ظالمې، خو په انتظار انتظار دې ویلې کړم".
دلبر ورته په مینه او ګیله منه لهجه کې ووئیل.

"زهٔ هم دغه غواړم چې زما په انتظار کې ویلې شې". شاله هم په نخرو کې ورته ووئیلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ستا خو ښه ده، خپل عاشق ښه کړه، ته ځ زوروره ئې، ته د هر څه کولو اختیار لرې". دلبر په جواب کي ورته ووئیل.

"په را روانه جمعه زما د ورو واده دی، یو دوې ښې ډ کي جوړې را ښکاره کړه".

دلبر ولاړ شو، د شلف نه ئې درې څلور جوړې کپړې را واخستې چي بېخي ښائستې او ګرانې معلومېدې.

"دا خو ډېري ښائستې جوړې دي، په څو دي؟". شاله پر کپړو لاس تېر کړی او ځني وې پوښتل.

"ستا د پاره دا قیمت نه ځ لري، تر تا جار دا جوړې". دلبر په جواب کي ورته ووئیل، د شاله فکر په جوړو کي ؤ خو د دلبر سترګي او فکر د شاله په وجود کي ؤ. شاله غلې وه، دلبر پوهـ شو چي ګوا نن دي کار جوړ دی، راځه یو وار ئې ښکله کړه.

"شاله!" نن خو مي ارمان را پوره کړه"

"کوم ارمان؟"

دلبر راغی په څنګ کي ییا ورته کښېنستی، وړه ئې د شاله د وږې سره لګېدله، شاله خاص باک نه په کي ووهی، "یو وار دي ښکلول غواړم". دلبر په داسي انداز کي ورته ووئیل چي شاله لږ وډاره شوه زر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېږ ځني لېري شوه. "دلته؟....یا دلته نهٔ.... بلکې اوس نهٔ، بل وخت."

"بیا کله؟... هر وخت مې لکه کټو پر اور خوټکوې."

د لېږ سوچ کولو وروسته شاله ورته ووئیل" د وادهٔ په ورځ."

"قول دی... بیا خو به انکار نهٔ کوې؟" دلبر ځني وپوښتل.

"زهٔ ټوله تر تا قربان زما جانانه... خو اوس او دلته نهٔ." شاله په جواب کي ورته ووئیل.

"نو بیا چېري به سره وینو؟" دلبر زر ځني وپوښتل او په داسي انداز کي ئې ځني وپوښتل لکه سم د لاسه دي سبا جمعه شي.

"د وادهٔ په ورځ کله چي دوی پر ورا (جنج) ولاړ شي نو به زهٔ دلته راشم، بیا چي چېري ستا خوښه وه هلته به ولاړ شو خو صرف د دوو ګهنټو د پاره." شاله په مسکي کي جواب ورکړو او د تلو د پاره ولاړه شوه. دلبر هم ورسره ولاړ شو. جامې ئې ورته په یوه کڅوړه کي واچولې او رخصت ئې کړه.

د جمعې ورځ شوه.... ماسپښین ورا تیاره شوه.... شاله د ناخوبۍ او ستړیا بهانه وکړه په ورا کي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تلو څخه پاته شوه.... څنګه چې ورا ولاړه نو شاله زر زر تېکرې په سر کړې، د کوره ووته او نږدې د ښځو د جامو مارکیټ ته ولاړه. دلبر ورته په انتظار ؤ..... څنګه چې شاله دکان ته راغله نو دلبر په ګیله منه لهجه کې ځنې وپوښتل."څو مره ځنډ دې وکړو؟"

"ورا وځنډېله، زهٔ خو له وخته لا تیاره وم."

جواب ئې ورکړو او راغله پر یوه چوکۍ کښېنسته.

"د کښېنستو وخت نهٔ لرو، ځه چې ځو." دلبر ورته په ولاړه ولاړه ووئیل او د تلو اشاره ئې ورته وکړه.

"چېرې ځو؟"

"ما دیوه ملګرې څخه ګاډې راوستلې ده، ځو چکر وهو بېرته زر راځو."

"داسې نهٔ چې ناوخته شې؟"

"نهٔ ناوخته کېږي، زر راځو، تهٔ درځه." دلبر د تاذیلې په انداز کې ورته ووئیل.

"خو دلې به مجلس وکړو، د دباندې تلو څه ضرورت دی؟". شاله ورته ووئیل.

"تا له ما سره قول کړی ؤ، اوس ګوره بې قولي مهٔ کوه". دلبر په ګیله منه لهجه کې ورته ووئیل.

شاله لږ سوچ وکړو، بیا ئې یوه سړه اسوېلې وکړه او ولاړه شوه"درځه، خو ګوره زر به راځو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلبر هم خوشحاله شو، د خُلې نه ئې ووتل "خود، خود، ستا حکم په سر سترګو."

شاله ته ئې ووئیل چې "ته اول دروازه، د مارکېټ د باندې یوه سپینه ګاډی ولاړه ده، د هغې سره ودرېږه، زهٔ دکان بند وم درپسې درځم."

شاله هم "سمه ده" ورته ووئیل، مخ ئې په ټکرې کې ښه پټ کړی او ووتله ولاړه د مارکېټ د باندې د یوې سپینې ګاډی سره ودرېده. لږ ساعت پس دلبر هم راغی. دواړه په ګاډی کې کښېنستل. شاله د دلبر سره څنګ کې مخ سیټ کې کښېنسته. دواړو د مینې د راز و نیاز خبرې کولې. لږ ساعت پس ګاډی د په یوه سرمایه داره علاقه کې د یوې بنګلې مخته ودرېده. شاله د دلبر څخه په تجسس کې وپوښتل. "دا موږ چېرې راغلو، دا د چا کور دی؟"

"دا مې د یوه ملګري کور دی، هغه اسلام آباد ته تللی دی، بنګله ئې خالي ده چابي ئې ماته راکړې ده." دلبر د دې جواب سره د ګاډی نه ښکوه شو. د جیب نه ئې چابي را وایستله او د بنګلې دروازه ئې په خلاصه کړه. بېرته راغی ګاډی ئې ننباسله. د ګاډی نه ښکوه شو ولاړی دروازه ئې بېرته بنده کړه. شاله لا هغسې په ګاډی کې لږ فکرمنده ناسته وه. دلبر راغی د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاله د خوا د ګاډي دروازه ئې خلاصه کړه "بې غمه راځه، څوک نشته، صرف ما او تا يو." دواړه دننه ولاړل، په هغې وي لانچ کې پر يوه صوفه سره کښېنستل، شاله لږ خوف اخستې وه، دلبر پوهه شو چې شاله خوفزده ده نو ئې زرد چاى او جوس پوښتنه وکړه. شاله د جوس فرمائش وکړو. دلبر ولاړ شو د پخلنځي (کيچن) خوا ته ولاړى. شاله غټه ټکرى له ځانه لېرې کړو او په غاړه کې ئې پروت نرى ټکرى ئې په سر کړو. په نوي جامو کې ډېره زياته ښائسته ښکاريده. هسې هم ډېره ښائسته وه. دلبر هم د دوو ګلاسونو جوسانو سره راغى. څنګه چې ئې پر شاله سترګي ولګېدې نو ئې د بدن ټول وېښتان جګ جګ ودرېدل. وې وئيل "شاله ته‌ په دې جامو کې ډېره ښائسته ښکارې".

"د چا تحفه ده، هن؟" شاله په مسکي شونډو د دلبر د تحفې تعريف وکړو. "دا جوسان دې له کومه کړو؟" شاله د جوس ګلاس د دلبر څخه ونيوى او ځنې وې پوښتل.

"ملګري مې راته وئيلي وو چې فريج د هر څه خوراکي او څښاکي شيانو څخه ډک دى".

"شاله!"

"هن"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خپل قول خو دي په ياد دی"

"کوم قول؟" شاله په نا انجانه انداز کې جواب ورکړی. دلبر د جوس ګلاس په لاس کې پر صوفه باندي نور هم شاله ته ورنږدې شو. دومره ورنږدې شو چې وږه ئې د شاله د وږې سره جنګېدله. شاله هم د جوس يو غوړپ (ګوټ) وکړو. دلبر نېغ نېغ د شاله مخ ته کتل، يو لاس ئې د شاله په غاړه کې ورواچوی په دا بل لاس کې ئې د جوس ګلاس ؤ. شاله د جوس بل غوړپ هم وکړو. داسې ئې نيم ګلاس جوس تمام کړو، دلبر تر اوسه يو غوړپ جوس هم نهٔ ؤ څښلی. دلبر و شاله ته نور ورنږدې شو، د شاله پر سرو نريو شونډو باندي ئې خپل په برېتو کې پټ شنه شونډان کښېښوول. دې ښکلول د شاله وجود ډهيله غوندي کړو او د دلبر په وجود کې ئې يو ناديده حرارت پيدا کړو. دا عمل څو ځلې تکرار شو، دې ځلې د دواړو شونډې يو د بل سره پېوست شوې، د دلبر لاس د شاله پر سينو وموښتی او د شاله سترګې چې سرې بخوني اوښتې وې به يو وار بندې او بيا خلاصې شوې.

د دلبر حال اوس داسې ؤ چې بالکل د ټينګېدو وتلی ؤ. نرينه شهوت ئې په واک کې نهٔ ؤ. د دواړو شونډې او وجود ونه يو د بل سره پېوست وو. شاله

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس په خپل سود کي نهٔ وه، هغه مکمله د دلبر په غېږ کي لکه يوه لوبته پرته وه. د دلبر لاسونه او شونډي دواړه د شاله د وجود په مېنلو او څېبنلو کي پوره پوره سرګرم عمل وو. حتی چي کوم ارمان د دلبر ؤ هغه پوره شو، د خولو ډک پک يوي خوا ته پر صوفه پرېوتی، پورته ئې چت ته رډ رډ کتل او غټي غټي ساهوي ئې اخستي.د دهٔ ارمان د شاله د رضا بغېره پوره شو. ولي چي شاله دا وخت بې سوده وه. د تل د پاره بې سوده وه. هغه يوه لوبته وه چي دا وخت د لبر د لوبو تسکين ئې کاوی. کله چي د دلبر شهوت ښه سوړ شو نو شاله ئې وښوروله، هغې ته ئې ږغونه وکړل لاکن د شاله د خُلې هيڅ ږغ نهٔ راوتو، دلبر پوهـ شو چي په شربت کي رانه د نشې دوا زياته شوې وه، لږ ساعت پس به په سود کي راشي. لاکن هغه لږ ساعت تر نيمي شپې ورسېدی. دلبر ډېري هڅي وکړې چي شاله په سود کي راولي، خو شاله په سود کي نهٔ راغله، هغه به ولي په سود کي راتله، هغه د تل لپاره بې سوده شوې وه، د يوې لوبتي په شان چي نهٔ خندېدی شي، نهٔ ژړېدی شي، نهٔ ږغېدی شي، نهٔ اورېدی شي، نهٔ ګرځېدی شي او نهٔ کښېنستی شي. بس پرته وي د ماشومانو په غېږ کي. هغه که هر څه باندي کوي کولای ئې شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلبر پوه شو چې شاله د تل لپاره بې سوده شوې ده. اوس لار ځنې ورکه وه، هر څه سوچ چې ئې وکړو خو په یوه نتیجه نهٔ رسېدی. په ډېره پرېشانۍ کې ئې پر ځان لعنتونه وئیل، خپل د سر وېښتان ئې شکول خو هیڅ فائده ئې نهٔ وه.

ناڅاپه ئې په دماغ کې یو شیطاني خیال راغی. د شاله بې سوده وجود ئې د ګاډۍ په ډیکۍ کې واچوی، و بنګلې ته نږدې د غرهٔ په خوا ئې ګاډۍ روانه کړه. هلته ئې په یوه ژوره کنده کې د دې بې سود وجود وغورځوی او په تاذیله د هغه ځای نه د ښار نما خپلې علاقې خوا ته راغی.

څو ورځې تېرې شوې، د یوه شپانه په اطلاع د شاله ورونهو د پولیس په مدد په هغه ژوره کنده کې د شاله په وینو لړلې شلېدلې جامې او سینډل وموندل. ټول وجود ئې د غرو ګیدړانو او چغالانو خوړلی ؤ. اوس د شاله وجود هغه لوبته هم نهٔ ؤ پاته. د جامو او سینډلو په مدد سره د کور خلګو د شاله مړی وپېژندی. د سر کهوپړۍ او څو نور هډونه ئې په یوه بوجۍ کې واچول را ئې وړل کلي ته. بیا ئې د کلي په هدیره کې دا بوجۍ خاورو ته وسپارله. د شاله په کور کې تر ډېرو ورځو د ښځو له خوا د غم ماتم کېدی. د فاتحې کمبلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خـوري وي، خلـګ تلـل راتلـل، دعاګـاني پســي کیـدي، ځوانـان لګیـا وو دعـا تـه راغلـو خلګو خدمتونـه ئـي کـول، دلبـر هـم لګیـا ؤ و راغلـو خلګـو تـه ئـي یـخ یـخ شـربت ورکولو او د خلګو تنده ئي ور ماتوله.

○○○○○○

(c) ketabton.com: The Digital Library

نخښه

د ډاکټرانو د رپورټ مطابق د شمۍ په غونډه پښه کي د مردار زخم په وجه د کینسر جراثیم خور شوي وو. اوس به دا پښه پوره له بېخه پرېکول غواړي. ګني دا جراثیم به پورته په ټول وجود کي خور شي. شمۍ له تېرو دوو هفتو په شوکت خانم هسپتال کي داخله وه. د غړي د د زخم د خرابېدو په وجه د هغې ټوله پښه سر تر پایه پړسېدلې او تکه شنهٔ اوښتې وه. حالانکې په سر سر کي دا یو معمولي زخم ؤ. داسي زخمونه اکثره زر جوړ شي او داغ ئې هم ولاړ شي. لاکن د شمۍ بدبختي وه که د هغې د شوګر ناروغي وه چي معمولي زخم ئې په یو نهٔ جوړېدونکي ناسور بدل شو.

خان اکبر چي د شمۍ خاوند ؤ نهٔ پوهېدی چي دا زخم د شمۍ پر غړي ځنګه جوړ شو. دوی له کوټي څخه دوې هفتې مخ کي لاهور ته د شمۍ د علاج د پاره راغلي وو. د کوټې ډاکټرانو و شمۍ ته جواب ورکړی ؤ او د شوکت خانم کینسر هسپتال لاهور ته د تلو مشوره ئې ورکړې وه.

شمۍ چي د خپل خاوند خان اکبر سره ئې د وادهٔ پنځلس کاله تېر کړي وو، څلوېښت کلنه چاغه، غنم رنګې او د جګ قد خاونده ښځه وه. یو زوی لس کلن، دوې لوڼې اتهٔ او شپږ کلني ئې درلودې. خاوند خان اکبر به هر وخت په سفر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤ. د لارۍ ډرائیورؤ نو پر کور به ډېر کم ؤ. په دوو هفتو کي به یوه یا دوې شپې کورته راغی، بیا به نوري ورځي د ملک په بېلا بېلو سیمو کي به ئې د مسافرۍ شپې سبا کولې.

د خان اکبر یو ځوان، جره، دېرش کلن ګاونډی لطیف چي د خان اکبر په غیر موجودګۍ کي د دۀ د کور د باندي ضروریات به ئې ور پوره کول، د شمۍ سره ئې ښه ناسته پاسته جوړه کړې وه. ښه سرکاري نوکري ئې درلوده، ښې پیسې ورسره وې، هر وخت به ښه تیار ګرځېدی. لطیف د خان اکبر په مخ کي کوچنی را لوی شوی ؤ، پر لطیف ئې ډېر اعتماد او باورؤ، لطیف به هم د خان اکبر ډېر عزت کاوه.

شمۍ چي له ډېره موده ئې د لطیف سره په زړۀ زړۀ کي په شدت سره مینه درلوده او په خُله ئې ورته نۀ شو وئیلای یوه ورځ چي خان اکبر په مسافرۍ تللی ؤ لطیف د حال احوال د پاره د خان اکبر کورته راغی. ماشومان ټول سکول ته تللي وو، شمۍ په کور کي یوازي وه، داسي نۀ چي دا د لطیف اول ځل ؤ چي شمۍ په کور کي یوازي وي او دی دي راشي. خو نن شمۍ ورته ځان ښه سینګار کړی ؤ، لطیف ئې په خپله کوټه کي پر پلنګ کښېنوی، دا ورسره په څنګ کي کښېنسته، لطیف ته ئې په مینه ځیر ځیر کتل، لطیف اول خو سم نۀ پوهېدی او لږ وار خطا غوندي ؤ لاکن لږ ساعت وروسته ئې سر خلاص شو چي د شمۍ څۀ اراده ده. شمۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته د خپلي میني اظهار وکړی او لطیف هم د خپل هوس د سرېدو د پاره "هو" وکړه.

لطیف جره ځوان، وینه ئې توده او شمې تجربه کاره.

دواړه په مینه کي دومره غرق ول چي شمې خپل ټول وجود و لطیف ته ورسپارلی ؤ او لطیف د شمې د وجود د هر اندام نه خوند اخستل خپل حق ګڼلی ؤ. لطیف د تُندي ځوانۍ په جوش کي د شمې پر چاغ او لوڅ غړي خُله کښېوده او دومره په شدت سره ئې غاښ پر ولګوی چي د شمې د خُلې نه د درد د شدت په وجه یوه داسي چغه ووته لکه یو څوک چي بل کس په چاړه ووهي.

شمې لطیف یوې خوا ته پوري وهی، کښېنسته او خپل غړي ته ئې په ځیر وکتل، پر غړي ئې د وینو د څاڅکي په شان تک سرۀ، د غاښو نښانونه ول، شمې په ګیله منه او ژړغوني انداز کي لطیف ته ووئیل. "ولي ظالمه! داسي څوک کوي؟"

لطیف په مسکي کي ورته جواب ورکړو چي "دا زما د میني نخښه ده، دا به تر مرګه ستا پر غړي وي."

په دا بله ورځ د شمې د پښې د پړېکولو نښه وټاکل شوه. د شپې د پښې د درد د شدت په وجه شمې پور پرېکړی او د لطیف د میني نخښه ئې د تل د پاره د ځان سره ګورته یووړه.

○○○○○○

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویلن

ما چې د هغه سترګي وليدلې نو وډار شوم. تکې سرې، پړسېدلي، اوږده اوږده برېتونه، وېښتان ئې هم له اندازې اوږده وو. په لاس ئې د ګهړۍ پر ځای رنګارنګ سپينې راتاؤ کړي وو، يوه پانچه (پائڅه) ئې کښته او دا بله ئې پورته وه، څادر لږ په وږه او زيات په ځمکه پروت، سګريټ په لاس کښې، د ګرېوان تڼۍ ئې خلاصې، په غاړه کې ئې لاکټان ځوړند، ببره سينه، په غوږ کې ئې د لمر ګل تومبلی زما مخې ته راغی لکه دی چې د دې علاقې، کلي شوده (بدمعاش) وي.

"څوک ئې او دلته څه کوې ؟" دې شوده رانه په داسې انداز کې پوښتنه وکړه لکه، ته وائې دی به د پښتو فلمانو هيرو وي.

"زه دلته د يو ملګري کور ته روان يم". ما ورته ښه په شرافت او اخلاق جواب ورکړو.

"څه چې بيا دې دلته ونه وينم، ګنې "هاهاهاهاها". د لاس د ګوتو نه ئې توپنکچه جوړه کړه، ښه په رعب داره آواز او کړس کړس خندا ئې راته وويل، ناڅاپه ئې په يو ډېر ښکلي کم عمر هلک سترګي ولګېدې، ماته ئې وويل چې " زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوکو راغی ګنې نن به ته راڅخه ژوندی نه وای تللی، هاهاهاها" دا ئې ووئیل او د هغه ښکلي کم عمر هلک په خوا روان شو.

زهٔ هم د ملګري کورته روان شوم او د ځان سره مي فکر وکړو چې دا بیا څهٔ بلا ؤ؟ دا څنګه حرکت ئې وکړو. خو خیر، زهٔ د ګل خان کورته ورسېدم هغه سره مي علیک سلیک وکړو او ورسره په حجره کې کښېنستم. د ډوډۍ خوړلو په وخت راته یاد شو چې تاخو یو هیرو په لاره لیدلی ؤ.

"یاره ګل خانه! دلته په لاره کې مې یو ځوان ولیدو، سم د ځانه ئې حسن سواتی (د پښتو فلمانو هیرو، ویلن) جوړ کړیٔ ؤ. ماته ئې وئیل چې چېري ځې؟ ما جواب ورکړو چې د ملګري کورته. نو په ښه بارعب انداز کې ئې راته ووئیل چې ځهٔ، بیا دې دلته ونهٔ وینم، خدای دې د هغه تنکي ښکلي هلک سره ښه وکړي، که هغه هلته نهٔ وای ښکاره شوای نو خدای خبر چې دې ځوان به له ما سره څه کړي وای".

ما چې خبره پوره کوله نو ګل خان په کړس وخندل، زهٔ ئې حیران کړم چې دا ولې خاندي؟ خو بیرته ئې زر د خُلې او د څهرې نه خندا او د خندا آثار داسې ورک شول لکه د کوچ نه چې وېښته وباسې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"یاره زړګیه! دا هیرو نهٔ دی، خو د هیرو ګیري په وجه ئې خپله مور مړهٔ کړه.

"مور مړهٔ کړه؟" زهٔ ئې هک پک حیران کړم.

"هو، مور".

"څنګه؟"

"هغه داسې چې دې ځوان د پښتو فلمونه ډېر کتل، بیا یو ورځ دهٔ یو داسې فلم اوکتو چې په هغه کې هیرو خپله مور مړهٔ کړي. دا خبره وه چې دا ځوان کله کورته راغی نو مور ئې کتغ نهٔ وُ پخ کړی، پخوو به ئې څنګه؟ د پیسو درک نهٔ وُ، ځوان زوی ئې ټوله ورځ په سینماګانو کې ورک وُ، ښکلو تنکیو هلکوانو پسې به ټوله ورځ ګرځېدو. خبره دومره وه چې دې ځوان دوه ډزه (مرمۍ) خپله مور وویشته. څو ورځې ورک وُ، خو بیا بېرته را پیدا شو، خېل او خپلوان هیڅ نهٔ ورته وائې. اوس ئې دماغ کار نهٔ کوي، که کوي نو صرف داسې چې دی هیرو دی او هر یو انسان ورته ویلن ښکاري. چېرته چې یو ښکلی هلک ویني نو ورپسې شي. د کلي د ماشومانو ښه سات په تېر دی".

ګل خان چې دا کیسه راته وکړه نو د وجود ټول وېښتان مې جګ ودرېدل، ما ورته وئیل چې "دا خو هیرو نهٔ دی، دا خو ویلن دی. که تاسو هیرو ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرمه کلی   زړکی علیخیل

وایاستنو داتاسو د هغې سپین سري سره بد کوئ کومه چې د دهٔ غوندي بې غیرت انسان د لاسه لــه دې دنیا نه ولاړه."

○○○○○○

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library